

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1928

ΑΡΙΘ 16—17

ΜΕΓΑΣ ΣΤΑΘΜΟΣ

Ἀπό τινος χρόνου μεγάλη καταβάλλεται προσπάθεια μεταξύ τῶν κρατῶν τοῦ κόσμου ὅπως ἀποσοβηθῇ κατὰ τὸν σχετικῶς ἀσφαλέστερον τρόπον τὸ δυνατόν ἐνὸς νέου πολέμου, ὅστις, ὡς προβλέπεται, θὰ εἶνε ἀπειρώς τοῦ τελευταίου καταστρεπτικώτερος. Ἡ σύστασις καὶ λειτουργία τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν, τὸ Λοκάρνο, ἡ ῥοπή πρὸς σύναψιν συμφῶνων περὶ προσφυγῆς εἰς διαιτησίαν κατὰ ἐνδεχομένης περιπτώσεως διαφωνῶν, ἡ μεταβολὴ τῆς παλαιᾶς διπλωματικῆς παραδόσεως καὶ τὰ τοιαῦτα, μαρτυροῦσιν ἓνα γενικὸν καὶ ἄμα ἰσχυρὸν πόθον παγίωσεως τῆς εἰρήνης καὶ ἐξασφαλίσεως ἀνενοχλήτου καὶ ἀταράχου βίου εἰς τοὺς λαοὺς.

Δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι ὅσονδήποτε κἂν οἱ πολιτικοὶ καὶ οἱ διπλωμάται φαίνωνται δρωῦντες σήμερον ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἡ θετικότης τῆς κινήσεως καὶ τῆς δράσεως τὸ συνεχὲς ὀφείλεται εἰς τὸν ἀκατάλυτον πόθον τῶν λαῶν νὰ ἀπολαύσῃ τῶν ἀγαθῶν διαρκoῦς, εἰ δυνατόν, καὶ σταθερᾶς εἰρηνικῆς ζωῆς καὶ νὰ μὴ γείνη πλέον ἐν τῷ μέλλοντι μάρτυς συμφορῶν, ὁποίας ἐξαπέλυσεν εἰς ὄλον τὸν κόσμον ὁ ἐπαράτου μνήμης παγκόσμιος πόλεμος. Τοῦ πόθου τούτου τῶν λαῶν ἐκφραστὰ καὶ κήρυκες ἀσίγητοι εἶνε οἱ εἰς διάφορα διεθνή παγκόσμια σωματεῖα συνησπισμένοι παράγοντες τῆς ἐν πνεύματι καλῆς θελήσεως καὶ εἰρηνικῶν διαθέσεων συνεννοήσεως τῶν λαῶν πρὸς ἀλλήλους ὥστε νὰ ἀποφεύγεται αἱ ἐπικίνδυνοι προστριβαί, αἵτινες ἄλλως θὰ ἦγον εἰς ῥήξεις μοιραίως ἀποληγούσας εἰς πόλεμον.

Ἐν τῇ δραστηρίᾳ ταύτῃ εἰρηνευτικῇ μεταπολεμικῇ ζυμώσει ὡς ἡ σπουδαιότερα τῶν φάσεων αὐτῆς δέον νὰ ἐξαρθῇ τὸ τελευταῖον διάβημα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς πρὸς τὰ μεγαλειότερα καὶ ἰσχυρότερα τῶν ἐθνῶν περὶ ἀποκηρύξεως τοῦ πολέμου ὡς ἐκνόμον μέσον. Προέτεινε δὴλα δὴ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Συμπολιτείας εἰς τὰς Κυβερνήσεις Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας, Ἰταλίας καὶ Ἰαπωνίας ὅπως τὰ κράτη ταῦτα συνα-

ψωσι πρὸς ἀλληλα πολυμερῆ ἐνιαίαν συνθήκην, δι' ἧς νὰ ὑποχρεῶνται νὰ μὴ προσφεύγωσιν εἰς πόλεμον κατ' ἀλλήλων, ἤτοι νὰ παραιτηθῶσιν ἐπισήμως τῆς προσφυγῆς εἰς πόλεμον πρὸς διακανονισμόν τῶν μεταξὺ αὐτῶν ἐκάστοτε προκυπτουσῶν διαφορῶν καὶ διενέξεων, τοῦ πολέμου κηρυσσομένου «ἐκτὸς νόμου». «Οἱ συμβαλλόμενοι—φέρεται λέγον τὸ κείμενον τῆς ὑπὸ μελέτην συνθήκης—δηλοῦν ἐπισήμως, ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ των, ὅτι καταδικάζουν τὴν προσφυγὴν εἰς τὸν πόλεμον πρὸς λύσιν τῶν διεθνῶν διενέξεων καὶ ὅτι παραιτοῦνται τούτου ὡς ὄργανου τῆς ἐθνικῆς των πολιτικῆς κατὰ τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις των. Ἐπίσης οἱ συμβαλλόμενοι συμφωνοῦν ὅπως ὁ διακανονισμὸς ἢ ἡ λύσις ὄλων τῶν διαφορῶν ἢ συγκρούσεων εἰσασθήποτε φύσεως ἢ προελεύσεως, αἵτινες εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθῶσιν ἀναμεταξύ των, θὰ ἐπιζητηθῇ μόνον δι' εἰρηνικῶν μέσων».

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ προῖδῃ τις τὸ ὀριστικὸν τέρας τῆς διεξαγομένης συνεννοήσεως, κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον ἐν ἐκ τῶν σπουδαιότερων κρατῶν, ἐξ ἐκείνων πρὸς τὰ ὁποῖα ἀπηυθύνθη ἡ ἀμερικανικὴ πρότασις, εὐθύς ἀμέσως ἐδήλωσεν ὅτι ἔχει ἐπιφυλάξεις τινάς, περὶ ὧν παρεκάλεσε νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῶν λοιπῶν κρατῶν πρὶν ἢ ταῦτα σπεύσωσι πρὸς ἀπάντησιν. Ἄλλ' εἴτε προσχωρήσωσιν αἱ μεγάλαι δυνάμεις εἰς τὴν πρότασιν τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, εἴτε καὶ ναυαγήσῃ παντάπασι τὸ διάβημα, δύο θὰ προκύψωσιν ἀγαθὰ: ἐν μὲν τῇ πρώτῃ δὴλα δὴ περιπτώσει θὰ ἦτο τόσον κολοσσιαία ἢ ἠθικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἐν λόγῳ συμφώνου καὶ ἐπὶ τὰ λοιπὰ κράτη, ὥστε ταῦτα θᾶπτον ἢ βράδιον θὰ προσχωρήσωσιν εἰς τὴν συνυπογραφὴν τῆς περὶ ἀποκηρύξεως τοῦ πολέμου συνθήκης· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἢ πρότασις περὶ κηρύξεως τοῦ πολέμου «ἐκτὸς νόμου» τόσον θὰ ἠλεκτίσθη τοὺς λαοὺς, ὥστε οὐ μόνον θὰ λογισθῇ πολὺ τολμηρὰ ἢ κήρυξις τοῦ πολέμου ὑπὸ οἰουδήποτε κράτους, καὶ κηρυσσόμενος οὗτος θὰ διεξαχθῇ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ μεγάλῃς διεθνοῦς ψυχρότητος καὶ ἀντιπαθείας, ἀλλὰ καί, ἀνεξαριτήτως τούτου, τοιοῦτος σπόρος θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀπαξ ριφθεὶς εἰς τόσον διψῶν εἰρήνης

ἔδαφος, νὰ μὴ βλαστήσῃ εἰς καρποφορίαν.

Ἦδη ὁ διεθνὴς τύπος ἤρξατο τονίζων τὴν μεγίστην σπουδαιότητα τοῦ γενναίου ἀμερικανικοῦ διαβήματος, καθ' ἑκάστην δὲ δημοσιεύονται εὐμενέστατα ὑπὲρ αὐτοῦ σχόλια. Τοῦτο οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀπήχησης τῆς παγκοσμίου κοινῆς γνώμης καὶ συνετῆ ποδηγέτησις καὶ κατεύθυνσις αὐτῆς. Δὲν θὰ εἴμεθα μακρὰν τῆς ἀληθείας χαρακτηρίζοντες τὴν πραγματώσιν τῆς ιδέας ὡς ἓνα ἐκ τῶν μεγάλων σταθμῶν τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητος. Δὲν ἐννοοῦμεν διὰ τούτου, ὅτι πιστεύομεν εἰς τὴν ὀλοσχερῆ ἔκλειψιν τοῦ πολέμου ἐν τῇ ἀνθρωπότητι. Ὁ ἄνθρωπος, ἐφ' ὅσον ὑπολείπεται τῆς ἠθικῆς τελειώσεως, ὑπόκειται καὶ θὰ ὑπόκειται δυστυχῶς, εἰς παρεκτροπὰς, αἱ ὁποῖαι, ὅπως ὁ πόλεμος, ἀποτελοῦσι τὰ λεγόμενα *peccata caudata*, ἐφ' ὅσον συνεπάγονται ἄλλωσιν ὅλην ἀμαρτιῶν καὶ συμφορῶν. Ἡ διεθνὴς ὁμῶς κατὰ τρόπον τόσον ἐπίσημον κήρυξις τοῦ πολέμου ὡς ἐγχειρήματος «ἐκτὸς νόμου» ἀσφαλῶς θὰ περιορίσῃ εἰς τὸ μέγιστον τὸ δεινὸν τοῦτο, ἢ δ' ἐπὶ τῆς τηρήσεως τῆς ἀρχῆς ταύτης ἐπαγρυπνήσιν τῶν λαῶν ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελῇ τὴν πραγματικωτέραν ἐγγύησιν διαρκεστέρως εἰρήνης τοῦ μέλλοντος.

ΑΙ ΕΞΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΧΡΥΣΟΣ ΛΑΟΣ

Κατὰ τὰς ἀγίας καὶ μεγάλας ἐξορτὰς καὶ πανηγύρεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας προσέρχεται πολὺ πλῆθος ἐν τοῖς ἱεροῖς ναοῖς. Ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ οἱ χριστιανοὶ πληροῦν τοὺς ναοὺς μέχρι τῶν περάτων τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ δὴ ὅπου ἡ θεία λειτουργία καὶ ἡ ἀναίμακτος θυσία τοῦ Κυρίου γίνεται ἐν τάξει καὶ εὐλαβείᾳ καὶ ἀκούεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ὑπὸ ἱκανοῦ καὶ ζηλωτοῦ κληρικοῦ. Μεθ' ὅλον τὸν σφοδρῶς πνέοντα ἄνεμον τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν καινοφώνων διδασκαλιῶν, ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε ἀμόλυντος ἀπ' αὐτῶν καὶ προστρέχει εἰς τοὺς ναοὺς, ἐνῶ εἰς ἄλλα ἔθνη δὲν παρατηρεῖται ἡ τοιαύτη εὐσέβεια. Διὰ τοῦτο δὲν συμφωνῶ πρὸς τὰς πανταχόθεν ὑπὸ λίαν ζηλωτῶν ἀκουόμενας ἱεραμιάδας περὶ τῆς ἀσεβείας καὶ διαφθορᾶς τῆς νεωτέρας γενεᾶς· ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶνε φύσει εὐσεβῆς καὶ θρησκευτικὸς καὶ ἔχεται στερεῶς τῶν πατρικῶν παραδόσεων. Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὑπάρχουν οὐκ ὀλίγοι, καὶ δὴ μετὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον, οἵτινες ἀπληροῦν τὰς θρησκευτικὰς καὶ ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὴν ὕλην καὶ τὴν κτήσιν χρημάτων. Οἱ τοιοῦτοι προσπαθοῦν διὰ τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ ψεύδους νὰ κερδίσουν περισσό-

τερα καὶ ἔχουν ὡς ἰδεῶδες τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. «Ἐστω δὲ ἡμῶν ἡ ἰσχύς νόμος τῆς δικαιοσύνης» (Σοφ. Σολ. Β', 6)· ἀλλὰ ταχέως οἱ τοιοῦτοι ἐξέρχονται τῆς ἀπάτης, διότι ἡ ὕλη καὶ αἱ ἡδοναὶ ἠκιστα δύνανται νὰ φέρουν τὴν ποθουμένην εὐτυχίαν καὶ διότι τιμωροῦνται, ἀργὰ ἢ ὀγλήγορα, ὑπὸ τῆς θείας Δικαιοσύνης, ἐὰν κατορθώσουν ν' ἀποφύγουν τὴν ἀνθρωπίνην.

Ἀληθῶς ἐν πάσῃ ἱστορικῇ περιόδῳ ὑπάρχουν καὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ διεφθαρμένοι ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται. Ἡ ἀρετὴ εἶνε δύσκολος, καὶ δὴ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους τῆς οἰκονομικῆς καχεξίας, χρόνους καθ' οὓς «ἐν μέσῳ παγίδων διαβαίνομεν καὶ ἐπὶ ἐπάλξεον πόλεων περιπατοῦμεν» κατὰ τὴν Γραφικὴν ρῆσιν. Ἀλλ' ἡ ἀρετὴ φέρει τὴν εἰρήνην, τὴν χαρὰν, τὴν εὐτυχίαν. «Τραχεῖα μὲν τὸ πρῶτον, λέγει ὁ Ι. Βασίλειος, καὶ δύσβατος καὶ ἰδρωτὸς συχνοῦ καὶ πόνου πλήρης ἡ πρὸς τὴν ἀρετὴν φέρουσα καὶ ἀνάντης ὁδός». «Ἡ κακία, λέγει καὶ ὁ Ι. Χρυσόστομος, πρόχειρόν τινα ἔχει τὴν ἡδονὴν, διηνεκὴ δὲ τὴν δόνην, ἡ δὲ ἀρετὴ βραχὺν μὲν ἔχει τὸν πόνον, διηνεκὲς δὲ τὸ κέρδος μετὰ τῆς εὐφροσύνης». Καὶ ὑπάρχουν οἱ ἀγωνιζόμενοι τὴν ἀρετὴν καὶ πολεμοῦντες, με αὐτοθυσίαν, ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ, ἀγνωστοὶ πολλὰκις, ἀλλ' ἥρωες καὶ μάρτυρες τοῦ καθήκοντος. Ἡ Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν ἐβράβευσεν ὄχι ὀλίγους, οἵτινες ἐργάζονται με αὐτοθυσίαν. Πόσοι δὲ εἶνε ἀγνωστοὶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀρετὴ ὁμῶς εἶνε καρπὸς τῆς θερμῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεόν, ὅστις διευθύνει τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ καὶ δικαιοσύνῃ. Ὅπου δὲν ὑπάρχει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις, ἐκεῖ ὑψιόνεται ἡ κακία καὶ ὁ ὕλισμός, ἐκεῖ ψυχραίνεται ἠθικῶς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἀποβαίνει ἔρμαιον τῶν παθῶν. Ὁρθῶς δὲ ὁ Ἐρ. Ρενὰν ἐν τῇ ἀπονομῇ βραβείων τῆς ἀρετῆς ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας ἔλεγεν «Οὐχὶ εἰς τοὺς ἠθολόγους καὶ ἐπιστήμονας, ἀλλ' εἰς τὸν Χρῆσμον ὀφείλεται πᾶσα ἐπὶ τῆς γῆς ἐναπομείνασα ἀρετὴ καὶ πᾶν ἀγνὸν καὶ ὑψηλὸν φρόνημα, διότι ὁ ἀποδεχόμενος τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὡς Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν καλλιεργεῖ ἐν τῇ συνειδήσει του τὸ δένδρον τῆς ἠθικότητος καὶ αὐταπαρνήσεως, ἔχον τὰς ρίζας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ γονίμου ἐδάφους τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἀποπνέον διὰ τῶν ἀμαράντων αὐτοῦ φύλλον σωτήριον τοῦ πνεύματος ἀτμόσφαιραν». Ναί· ἡ Χρῆστικὴ θρησκεία ἀνεμόρφωσε τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἀναγεννᾷ τὰς ψυχὰς ἐκείνων, οἵτινες πιστεύουν εἰς τὸν Κύριον καὶ ὑποτάσσονται εἰς αὐτόν.

Τί ἡδύνατο ν' ἀποβῇ ὁ φύσει θρησκευτικὸς λαὸς

τῆς Ἑλλάδος ἐὰν ἐδιδάσκετο καὶ ἐκαλλιεργεῖτο. Δυστυχῶς ἡ Ἐκκλησία ἐγκατελείφθη· δὲν ἔχει οὔτε κληρὸν, ἐκτὸς ὀλίγων, ἐφημεριακόν, ἀντάξιον τῆς ὑψηλῆς αὐτοῦ ἀποστολῆς, οὔτε τὰ μέσα νὰ δημιουργήσῃ τοιοῦτον. Οἱ ἀληθεῖς κληρικοὶ πρέπει νὰ εἶνε τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀρετῆς καὶ οἱ διδάσκαλοι τοῦ θεοῦ λόγον εἰς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν, ἐργαζόμενοι εἰς τὸν θεῖον ἀμπελῶνα, ἐν ᾧ τοσοῦτοι καὶ τηλικούτοι ἐργάσθησαν διδάσκαλοι καὶ θεοφόροι Πατέρες. Αὐτοὶ εἶνε οἱ τῆς χάριτος νομικοί, οἱ τὴν «κλειδα τῆς γνώσεως» πεπιστευμένοι (Λοικ. ΙΑ', 52), «οἱ ἠγούμενοι εἰς πάντα λόγον Κυρίου» (Β' Παρ. ΙΘ). Αὐτοὶ εἶνε «φωστῆρες ἐν κόσμῳ λόγον ζωῆς ἐπέχοντες». Ὅταν θὰ κατορθώσωμεν νὰ δημιουργήσωμεν τοιοῦτους κληρικούς· εἰς ἐκάστην πόλιν καὶ χωρίον, θὰ δυνηθῶμεν νὰ μορφώσωμεν ἠθικῶς τὸν λαὸν ὅστις ἔχει «κλιμὸν τοῦ ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ». Οὕτω μόνον θ' ἀναγεννηθῆ ἡ φίλη Ἑλλάς καὶ οἱ χριστιανοὶ δὲν θὰ μεταβλίνουν ἀπλῶς εἰς τοὺς ναούς, ἀλλὰ θὰ ἐξέρχονται ἐξ αὐτῶν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου καινοὶ ἐν Χριστῷ καὶ ἀγωνισταὶ τῆς ἀρετῆς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὡς ἐγένετο κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους τῆς Ἐκκλησίας, καθ' οὓς «οἱ ὡ θηρία ζῶντες, ἐγίνοντο ἄνθρωποι· οἱ ὡς ἐρπετά, ἀπατεῶνες, οἱ ὡς λέοντες, θυμικοί, οἱ ὡς σύες, ἡδονικοί...μετεβλήθησαν εἰς πᾶν τὸ ἄναντιον» (Κλημ. Ἀλεξ. Προτριε. 14). Κύριος φωτίσει καὶ ἐνισχύσει τοὺς ἀρχοντας.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΞ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας

Dr Randall Davidson

Σήμερον, 7ῃ Ἀπριλίου, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Randall Davidson, ὅστις κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ἐξέχουσαν θὰ καταλάβῃ θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἀγγλίας γενικῶς καὶ τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἰδιαιτέρως, συμπληροῖ τὸ ὄγδοηκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Τῇ 6ῃ ὅμως Φεβρουαρίου τοῦ τρέχοντος ὁ Πρωθιεράρχης τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας ἐώρτασε καὶ τὴν εἰκοσιπενταετηρίδα τῆς δράσεως αὐτοῦ ὡς Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας· τῇ δὲ 12ῃ Νοεμβρίου τοῦ παρόντος ὁμοίως ἔτους θὰ ἐορτάσῃ τὴν πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων αὐτοῦ. Ἡ εὐτυχὴς αὕτη συγκυρία τοῦ ἐορτασμοῦ τριῶν Ἰωβηλαίων κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς Πριμάτου πάσης Ἀγγλίας, νομίζομεν ὅτι δύναται νὰ θεωρηθῆ εὐκαιρία μοναδική, ἵνα ἀπὸ τῶν στηλῶν

τῆς «Ἐκκλησίας» δώσωμεν εἰς τὸν Ὁρθόδοξον Κληρὸν καὶ λαὸν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σκιαγραφίαν τῆς προσωπικότητος τοῦ Πρωθιεράρχου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ὅστις ἰδιαιτέρως τρέφει συμπάθειαν πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ὡς ἀπέδειξαν τὰ γεγονότα ἐν τῷ παρελθόντι.

Ὁ Dr Randall Davidson ἐγεννήθη ἐν Σκωτίᾳ τῷ 1848, μετὰ δὲ τὴν προκαταρκτικὴν καὶ μέσην παιδείαν του ἐφοίτησεν εἰς τὴν Ὁξφόρδην. Τῇ 1ῃ Μαρτίου τοῦ 1874 εἰσηλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου καὶ μετὰ τετραετίαν προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας Tait ὡς ἐφημέριος καὶ βοηθὸς (chaplain) ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ. Μετὰ τὸν θάνατον ἐκείνου, τὴν θυγατέρα τοῦ ὁποίου (καὶ σημερινήν του σύζυγον) ἐνυμφεύθη, διωρίσθη Προϊστάμενος τοῦ Ναοῦ τῶν Αὐτοκρατορικῶν Ἀνακτόρων τοῦ Windsor ὑπ' αὐτῆς ταύτης τῆς Βασιλείσης Βικτωρίας, ἣτις διδοῦσα τὰς ἀρετάς, τὸν ἀδαμάντινον χαρακτήρα καὶ τὴν μοναδικὴν διανοητικὴν ἰκανότητα καὶ περίνοιαν τοῦ νεαροῦ τότε Dr Randall, εἶχεν αὐτὸν ὡς σύμβουλον αὐτῆς, ἰδιότητα, ἣν ἐτήρησε καὶ ὅταν ἀποθανόντα τὸν Ἐπίσκοπον τοῦ Rochester Dr Thorold διεδέχθη ἐν τῇ ὁμωνύμῳ Ἐπισκοπῇ. Τῷ 1895 μετετέθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν τοῦ Winchester, τῷ δὲ 1903 ἀνῆχθη εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας.

Εἶναι περίεργον ὅτι ὁ θαλερὸς πρεσβύτερος Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, ὅστις ὑφίσταται κόπους καὶ δὴ καὶ δοκιμασίας ἐσχάτως, ἐπὶ τῇ ἀνάθεωρήσει τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν, χωρὶς νὰ προδίδῃ κόπωσιν ἢ ὅλη αὐτοῦ σωματικὴ κατάστασις, δὲν ἀπῆλauen ἀνεκαθεν ὑγείας ἐξαιρετικῆς. Ὅταν πρὸ εἰκοσαετίας χηρευσάσης τῆς Ἐπισκοπῆς Λονδίνου ἐφέρετο μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων, ἔσπευσε νὰ παραιτηθῆ τῆς υποψηφιότητός του ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐλλείψεως σωματικῆς ὑγείας ἐπαρκοῦς διὰ τὴν ἀντιμέτωπιν τῶν εὐδυνῶν τῆς Ἐπισκοπῆς Λονδίνου ἀριθμούσης περὶ τὰ 8 ἑκατομμύρια χριστιανῶν Ἀγγλικανῶν. Παρ' ὅλα ταῦτα ἦδη ὡς Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας ἐργάζεται νυχθημερόν. Οἱ περὶ αὐτὸν λέγουσιν, ὅτι εἶναι ζήτημα ἂν ὑπάρχῃ ἄνθρωπος καθ' ἅπασαν τὴν Ἀγγλικὴν Αὐτοκρατορίαν ἐργαζόμενος πλεότερον αὐτοῦ καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν, ὡς αὐτός, ἀποτελεσμάτων. Ἡ ἰκανότης αὐτοῦ ἐν τῇ διευθετήσει καὶ τῇ διαχειρίσει ζητημάτων ἐκκλησιαστικῶν εἶναι ἐξαιρετικῆ. Παρὰ τῷ διανοουμένῳ κόσμῳ τῆς τε Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας θεωρεῖται ὡς κατέχων προτερήματα σπουδαῖα κυβερνήτου καὶ ἀρχηγοῦ. Τινὲς θέλουσι νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὸν ὡς διπλωμάτην μᾶλλον, ἵνα ἐξηγήσωσι

τὴν ἰκανότητά του ἐν τῇ διακυβερνήσει τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας. Πλὴν τὸ μυστικὸν τῶν ἐπιτυχιῶν αὐτοῦ ἔγκειται ἐν τῷ χαρακτήρι τῷ εὐθεῖ, τῇ εὐπροσηγορίᾳ καὶ τῷ βιβθεῖ θρησκευτικῷ αἰσθηματι αὐτοῦ. Ὡς γνωστὸν πολλὰς μερίδας ἀριθμεῖ ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία. Ἄπαντες ὅμως, καὶ οἱ τῆς Κάτω καὶ οἱ τῆς Ἄνω Ἐκκλησίας καὶ οἱ ὑπεράγαν προτεσταντίζοντες καὶ οἱ μᾶλλον ρωμανίζοντες, τρέφουσι συμπάθειαν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅστις θεωρεῖται τὸ κέντρον τῆς ἐνότητος τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ ἀτομικὴ καὶ οἰκογενειακὴ αὐτοῦ ζωὴ ὡς χριστιανοῦ ἀποπνέει τὴν εὐσέβειαν καὶ τὴν ἀπλότητα. Ὁ οἶκος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἶναι οἶκος κατ' ἐξοχὴν χριστιανικός. Καθ' ἐκάστην Κυριακὴν μετὰ τὴν ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ ἀνακτόρου τοῦ Λάμπεθ, ἐν τῷ ὁποίῳ διαμένει, πρὸσευχὴν του, ἀναπαύεται. Κατὰ τὰς Κυριακάς συνήθως δὲν κηρύττει, οὔτε δὲ καὶ δέχεται προσκλήσεις εἴτε ἐπισκέψεις. Διέρχεται τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἐν μέσῳ τῆς οἰκογενείας του ἀναπαυόμενος.

Ὡς Ἀρχιεπίσκοπος παρακολουθεῖ προσωπικῶς τὰς ἀπειροπληθεῖς ὑποθέσεις τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καὶ δίδει εἰς ἐκάστην τὴν ἀρμοζύουσαν κατεύθυνσιν καὶ λύσιν. Ἡ Ἀγγλικανικὴ Ἐκκλησία ἐσχάτως ἐπ' ἐξαιρέσει καταπληκτικῶς πανταχοῦ τοῦ κόσμου ὀικουματιζεῖ ἢ Ἀγγλικὴ σημαία. Ἰδρύθησαν νέαι Ἐπισκοπαὶ εἰς τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὰς Ἰνδίας, τὴν Ἀφρικήν καὶ ἀλλαχοῦ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ. Ἐν δὲ τῇ Ἀγγλίᾳ, ἀφ' ἧς ἀνέλαβε τοῦ οἴκου τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, ἰδρύθησαν περισσότεραι Ἐπισκοπαί, παρ' ὅσαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἑλληνος Ἀρχιεπισκόπου Θεοδώρου μέχρι τῆς προαγωγῆς του εἰς τὸ ἀρχιεπισκοπικὸν ἀξίωμα. Ἄπαντες οὗτοι οἱ Ἐπίσκοποι θεωροῦσιν ὡς ἀρχηγὸν καὶ σύμβουλον αὐτῶν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Καντουαρίας, ὅστις τόσον ἀγρυπνῶς παρακολουθεῖ τὴν ἐκκλησιαστικὴν καὶ κοινωνικὴν ζωὴν ὄλων τούτων τῶν ἐπισκοπῶν τῶν ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Ἀγγλικῆς Αὐτοκρατορίας, ὥστε, ὅτε πρὸ τινων ἐτῶν συνῆλθον ἅπαντες οἱ Ἐπίσκοποι, περὶ τοὺς διακοσίους πενήκοντα, εἰς τὸ Συνέδριον τοῦ Λάμπεθ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, εἰς ἐξ αὐτῶν, ἀνήκων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν ἀποικιῶν, εἶπεν, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος γνωρίζει περισσότερα πράγματα ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκτεταμένην του Ἐπισκοπὴν ἢ αὐτὸς ὁ ἴδιος.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Dr Randall εἶνε ὡσαύτως ἱεροκήρυξ διακεκριμένος. Τὰ κηρύγματα αὐτοῦ, ἅτινα προπαρασκευάζει πάντοτε ἐπιμελῶς καὶ

ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκ χειρογράφου ἀπαγγέλλει, προξενοῦσι πάντοτε ἐντύπωσιν βαθεῖαν. Εἰς αὐτὰ καταφαίνεται ἡ βαθεῖα γνώσις τῶν Γραφῶν καὶ τῆς κλασικῆς φιλολογίας, ἰδιαίτερος δὲ τῆς Ἀγγλικῆς ποιήσεως, ἐκ τῆς ὁποίας μετὰ μεγάλης εὐχερείας πολλάκις ἀναφέρει στίχους ὀλοκλήρους. Πλὴν ἡ ἀναθεώρησις τοῦ Βιβλίου Προσευχῶν ἀποτελεῖ ἀναμφιβόλως μίαν τῶν σπουδαιότερων προσπαθειῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς του δράσεως. Ἄν δὲ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ σπουδαιότης τοῦ Βιβλίου τούτου διὰ τὴν Ἀγγλικανικὴν Ἐκκλησίαν, ἀποτελοῦντος σχεδὸν καὶ τὴν Δογματικὴν καὶ τὴν Λειτουργικὴν καὶ τὴν βάσιν τῆς ὄλης θρησκευτικῆς ζωῆς τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, τότε θὰ ἐννοηθῇ καλλίτερον ὑφ' ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων τὸ μέγεθος, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἐγχειρήματος τοῦ σημερινοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου ἔχει συνδεθῆ ἄναποσπάστως τὸ Βιβλίον Προσευχῶν. Ἀπὸ τοῦ 1906 ἐργάζεται διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ Βιβλίου τούτου. Οἱ πλεῖστοι ἐκ τῶν συνεργατῶν του ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μεταρρυθμίσεως ἔχουσιν ἀπέλθῃ τοῦ παρόντος βίου. Ἐπιζῆ αὐτός, ὅστις ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο ὁ ἰθύνων νοῦς ἐν τῇ κινήσει ταύτῃ. Τὸ βιβλίον, ὡς γνωστὸν, ἀπορριφθὲν ὑπὸ τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων τὸν παρελθόντα Δεκέμβριον, πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν κατόπιν τῶν νέων τροποποιήσεων, τὰς ὁποίας ὑπέστη. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, λέγουσιν, ὡς ἄλλος Συμεών, ἀναμένει ἀνυπομόνως τὴν κύρωσιν τοῦ Βιβλίου, ἵνα ἀναφωνήσῃ τό: «Νῦν ἀπολύεις».

Λονδίνον 7 Ἀπριλίου 1928

† ὁ Μ. Ἀρχιμ. ΜΙΧΑΗΛ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Εἰς τὸ φύλλον τῆς Μεγ. Παρασκευῆς ἡ «Ἐστία» ἐν κυρίῳ ἀρθρῷ ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος» διαπιστοῦσα τὴν συγκίνησιν τοῦ λαοῦ ὄχι τόσον ἀπὸ τὴν ἐπίκαιρον θρησκευτικὴν ἀρθρογραφίαν τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰ κηρύγματα τῶν ἱεροκηρύκων, ὅσον ἀπὸ «τὰς παλαιὰς λέξεις, τὴν ἀπλήν, καὶ ὅμως τόσον μεστήν ἐννοίας καὶ συγκινήσεως φράσιν τοῦ Εὐαγγελίου» ἡ ὁποία εἶνε ἡ μόνη κατάλληλος «νὰ μᾶς μεταδίδῃ τὴν ἱερὰν τῆς μεγάλης θυσίας συγκίνησιν», ἐκ τῆς ἀφορμῆς τῶν ἁγίων ἐκείνων ἡμερῶν ἐπιχειρεῖ μίαν εὐστοχωτάτην ἀντιβολὴν τοῦ χριστιανοῦ καὶ τοῦ κομμουνιστοῦ. Τὸ ἀρθρον τοῦτο, ὑπόδειγμα διδακτικωτάτης δημοσιογραφικῆς ἀρθρογραφίας καὶ δεοντολογικῆς θέσεως τοῦ δημοσιογράφου ἀπέναντι τοῦ κοινού, διὰ

τὸ ὅποιον γράφει, κρίνομεν ὠφέλιμον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα σχεδὸν δλόκληρον :

*Ἐχομεν ὅμως, τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθήκον, —ἐξακολουθεῖ ἡ «Ἐστία» νὰ πλησιάζομεν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ναῶν, νὰ προσεγγίσωμεν εἰς τοὺς συναστιζομένους πιστούς, καὶ νὰ προσπαθίσωμεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἰδικὴν τῶν συγκίνησιν, τὴν ἰδικὴν τῶν ἀπλοϊκῶν σκέψιν, πρὸ τοῦ Θεοῦ Δράματος ποῦ ἐξελίσσεται ἐμπρὸς τῶν. Πόσον ἠμπορεῖ νὰ εἶνε παρηγορητικὴ καὶ τωνωτικὴ καὶ ἐνισχυτικὴ ἡ ἐπικοινωνία αὐτή! Καὶ πόσον ἕψηλά διδάγματα, δικαιοῦται καὶ ἔχει καθήκον νὰ τορισθῇ ὁ δημοσιογράφος, ὁ πολιτικός, ὁ κοινωνιολόγος, ἀπὸ τὴν ἀπλοϊκὴν σκέψιν, ἀπὸ τὴν ἄγνην καὶ εὐλαστονὴ συγκίνησιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ λαοῦ, τῆς γυναίκουλας, τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἐκκλησιάζονται κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς.

Προσέξτε τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐξήρχετο χθὲς τὸ βράδυ ἢ σήμερον τὸ μεσημέρι ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν. Καὶ συγκρίνατέ τον μὲ τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἐξήρχετο τὴν παρελθούσαν ἢ τὴν προπαραλθούσαν Κυριακὴν ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴν συγκέντρωσιν τοῦ «Ἰντελ» ἢ τοῦ «Ἀπόλλωνος».

*Ὁ πρῶτος ἤκουσε τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης—πὺ «πάντα στέργει, πάντα πιστεύει πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει» —καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ καθήκοντος, τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντος, τοῦ ὁποίου ἡ ἐκτέλεσις κάμνει τὸν ἄνθρωπον καλύτερον, εὐγενέστερον, καὶ τοῦ παρέχει τὴν μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν : τὴν ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν του. *Ὁ δεύτερος ἤκουσεν ἄνθρώπους ὠχρούς καὶ δηλητηριασμένους νὰ τοῦ διδάσκουν τὸ κήρυγμα τοῦ δικαίωματος, ποὺ δὲν δέχεται κανένα περιορισμόν, τὸ κήρυγμα τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας.

*Ἡ ἐκκλησία δὲν ἐξήτησε τίποτε ἀπὸ τοὺς συγκεντρωθέντας ὑπὸ τὴν ἱεράν της στέγην. Οἱ ἄνθρωποι, ὅμως, τοῦ μίσους καὶ τῆς μοχθηρίας ἐζήτησαν ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τῶν νὰ εἶνε ἔτοιμοι μὲ τὸ ἐγχειρίδιον ἢ τὴν βόμβαν εἰς τὸ χέρι, διὰ νὰ φονεύσουν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα τῶν, φθάνει νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἀνατροπὴ ἢ ὁποία θὰ ἐγκαθιδρύσῃ κυρίαρχον ἐπὶ τῆς γῆς τὸ δικαίωμα μαζὶ μὲ τὸ μῖσος.

Πολλοὶ φεῦ! πολιτικοί, δὲν γνωρίζουν νὰ κάμουν τὴν διάκρισιν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κατηγοριῶν τῶν πιστῶν: τῶν πιστῶν τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ καθήκοντος ἀφ' ἐνός τῶν πιστῶν τοῦ μίσους καὶ τοῦ δικαίωματος ἀφ' ἑτέρου. Οἱ πρῶτοι δὲν φαίνονται πολὺ, δὲν φωνάζουν, δὲν θορυβοῦν. Οἱ δεύτεροι, ἐπειδὴ εἶνε ὀλίγοι καὶ ἐπειδὴ τὸ μῖσος τοὺς τυφλώνει καὶ ἐξυπνᾷ βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν τῶν ἄγια ἔνστικτα, θορυβοῦν συνεχῶς καὶ φαίνονται περισσότερο.

*Ἐρχεται ἔπειτα—ἄλλος παράγων διαφθορᾶς τῶν πολιτικῶν, τῶν γραφόντων, τῶν διανοουμένων, αὐτῶν ἐπὶ τέλους ποὺ πρέπει νὰ ὀδηγοῦν τοὺς λαοὺς ἢ ἀνάγνωσις, ποὺ δὲν γνωρίζει νὰ διακρίνῃ μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ βιβλίου, ἢ ἐπιθυμία τοῦ νὰ μὴ φανοῦν καθυστερημένοι, τοῦ νὰ δεῖξουν ὅτι εἶνε ἐνήμεροι καὶ ποτισμένοι ἀπὸ τὸ σύγχρονον πνεῦμα. Καὶ σταματοῦν, οἱ δυστυχεῖς, εἰς τὸν Μάρξ καὶ εἰς τὸν Δαρβῖνον, καὶ εἰς τὰ τόσα φεῦ! βιβλία, ποὺ προσπαθοῦν νὰ παραστήσουν τὴν ἐπιστήμην ὡς ἐχθρὰν τῆς θρησκείας. Καὶ ἀγνοοῦν, ὅτι εἶνε πραγματικὰ ἀπολύτως καθυστερημένοι, διότι ἀπὸ τὴν ἐποχὴν

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

	Ἡμερομηνία	Κυριακαὶ Εὐαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Καθὼν	Ἡχοι
ΣΟΛΩΜ	6	Κυρ. Δ' Παρὰλ.	Κυρ. Δ' Παρὰλ.	Ε'	γ'
	13	Κυρ. Ε' Σαμαρ.	Κυρ. Ε' Σαμαρ.	Ζ'	δ'
	20	Κυρ. ΣΤ' Τυφλ.	Κυρ. ΣΤ' Τυφλ.	Η'	πλ. α'
	27	Κυρ. Ζ' Ἀγ. Πατ.	Κυρ. Ζ' Ἀγ. Πατ.	Ι'	πλ. β'

ἐκεῖνην, ἡ ἐπιστήμη προώθευσε καταπληκτικῶς καὶ ἠδυνήθη νὰ γνωρίσῃ τὰ θαύματα καὶ τὴν ἐσωτερικὴν φιλοσοφίαν τῶν ἀπείρως μικρῶν καὶ τῶν ἀπείρως μεγάλων.

*Ἀγνοοῦν οἱ καθυστερημένοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὅτι σήμερον τὸ μικροσκοπίον καὶ τὸ τηλεσκοπίον διακηρύσσουν, ὅτι ἠπάροχει ὑπέροχον ἄν, διευθύνον τὰ πάντα καὶ ὑποτάσσον εἰς τὴν θέλησιν του, τὴν ὑψηλὴν καὶ ὠραίαν θέλησιν του τὴν τυφλὴν φύσιν. Καὶ ἀγνοοῦν, ὅτι οἱ ταπεινοὶ ἄνθρωποι, οἱ πιστεύοντες ἀδιστακτικῶς εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οἱ δακρύζοντες ὅταν ἀκούουν τὸν ἱερέα νὰ ἀναγνώσῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ἰωάννου, καὶ σταυροκοποῦμενοι, ὅταν ἔρχεται ἡ στιγμή διὰ νὰ εἴπῃ ὁ ληστής «μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου» ὅτι οἱ ἀπλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι εἶνε πλησιέστερα πρὸς τὴν ἀλήθειαν

Εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου σημειοῦνται αἱ πρῶται ἐκδηλώσεις μιᾶς πραγματικῆς ἀναγεννήσεως. *Ὡ! εἶνε ἀσθενεῖς ἀκόμη, καὶ ὁ θόρυβος τῶν ἀντιθροσκοπευτικῶν καὶ ἀντεθνικῶν κηρυγμάτων εἶνε εἰσέτι πολὺ ἰσχυρός. *Ἀλλ' ἀπὸ τὴν συνείδησιν τῶν λαῶν, ποὺ εἶχε σκοτίσει ἡ μεταπολεμικὴ πνευματικὴ ταραχὴ, ἐξέρχεται πανίσχυρος ἡ μεγάλη ἐκεῖνη κίνησις, ἡ ὁποία θὰ ἐπαναφέρῃ τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὸ καθήκον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, καὶ θὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, ἔπειτα ἀπὸ τὸ κακὸν σταμάτημα τῶν τελευταίων αὐτῶν ἐτῶν, νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸν ὑψηλὸν καὶ μέγαν σκοπὸν της.

Προσέξτε τὸν ταπεινὸν ἄνθρωπον, ποὺ ἔκυψε σήμερα τὸ πρῶτ' καὶ ἠσπασθῆ με κατάνυξιν καὶ εὐλάβειαν τὰ αἱματωμένα πόδια τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπου! Αὐτὸς θὰ εἶνε διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν αἶθρον ἢ ψυχὴ καὶ ἡ δύναμις τῆς ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

*Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ.

Δὲν φαίνονται ἐπαρκῶς ψυχολογημένα ὅσα ἐν θρησκευτικῷ περιοδικῷ ἐγράφησαν περὶ τῆς ὁμολογίας τοῦ Θωμᾶ. *Ἡ ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ «ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» χαρακτηρίζεται ὡς «φέρουσα τὸ ὅλον ὕψος τῆς ἐλευθέρας πράξεως τοῦ ἀνθρώπου», ὡς «καρπὸς ἀμέσου πείρας ἐσωτερικῆς» «ἐκδηλουμένης εἰς διαβεβαίωσιν «ἐν ἧ συντρέχει ὁ ὅλος ἄνθρωπος, ἦτοι καὶ αἴσθημα, καὶ γνῶσις, καὶ θέλησις τοῦ ἀνθρώπου», μακαρίζεται δ' ὡς ἐκ τούτου, ὁ ἀπόστολος διὰ τὴν τοιαύτην του ὁμολογίαν. *Ἡ ψυχολογία αὕτη τῆς ὁμολογίας τοῦ Θωμᾶ δὲν εἶνε ἡ ὀρθή. Διότι ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς τὸ γεγονός τῆς Ἀιαστάσεως τοῦ Κυρίου

δὲν ἐπήλθεν ὡς ἀποτέλεσμα «ἐλευθέρας πράξεως», ἀλλ' ὡς βεβαιότητος φύσεως ὑλικῆς, ὡς βεβαιότητος ἀναγκαστικῆς, τοιαύτη δὲ πεποιθήσις οὐδεμίαν κέκτηται ἠθικὴν ἀξίαν. Ὁ Θωμᾶς, ἀπιστήσας εἰς τὴν εἰλικρίνειαν καὶ τὴν ἀξιοπιστίαν τῶν συναποστόλων καὶ ὄχι ἀπλῶς θέσας ἐν ἀμφιβόλῳ, ἀλλὰ ἀποκρούσας τὰς μαρτυρίας των, ἐδύλωσεν ὅτι θὰ πιστεύῃ μόνον ἐὰν βάλῃ τὸν δάκτυλόν του εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν καὶ εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ Διδασκάλου του, ἤτοι μόνον ἐὰν ἀποκομίῃ πεποιθήσις ὑλικήν, ἢ ὅποια θὰ τὸν ἐξηγάγαζε νὰ πιστεύῃ εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ὅτε καὶ μόνον θὰ ὁμολόγῃ αὐτὸν «Κύριον καὶ Θεόν» καθ' ὅλον τρόπον οὐδεὶς σῶας ἔχων τὰς φρένας θὰ ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ ὅτι ὁ χάρτης, ἐφ' οὗ ταῦτα γράφοντα, εἶνε λευκός. Τοιαύτη ὅμως ὁμολογία δὲν εἶνε προῖον θρησκευτικῆς πίστεως, δὲν προέρχεται δὴλα δὴ ἐξ ἐλευθερίας. Ὁ Θωμᾶς εἶνε ὁ ἀντιπροσωπευτικὸς τύπος τῶν ἀξιούτων νὰ πιστεύουν μόνον εἰς ὅ,τι βλέπουν, ἀκούουν καὶ ψαύουν, ἤτοι θεωροῦν ἀξιόπιστον μόνον ὅ,τι τοῖς προσκομίζουσι τὰ ὑλικά των αἰσθητήρια, ἀδιάφορον ἂν τοῦτο τοὺς ὑποβιάζῃ ἢ ἂν ἀντιφάσκῃ πρὸς ὅ,τι ἐν τῇ πραγματικότητι πράττουν. Διότι ἀλλοίμουσι ἂν ὁ ἄνθρωπος ὠρίζεν ἑαυτὸν ὡς τὸ ἄθροισμα τῶν ὑλικῶν μόνων γνώσεών του, ἐνῶ, ἀφ' ἑτέρου, — καὶ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ὁ μόνον τὰς ὑλικὰς γνώσεις θεωρῶν ὡς ἀξιόπιστους —, αἱ μὴ ὑλικαὶ γνώσεις καὶ βεβαιότητές του εἶνε ἀπείρως πλείονες τῶν ὑλικῶν. Δὲν συνέτρεξε λοιπὸν εἰς τὴν διαβεβαίωσιν τοῦ ἀπ. Θωμᾶ «ὁ ὄλος ἄνθρωπος» του, ἀλλὰ μόνον τὰ ὑλικώτατα αἰσθητήρια τῆς ὁράσεως καὶ τῆς ἀφῆς· «ἐὰν μὴ ἴδω. ., καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου. .». Πρὶν ἢ συνδράμουν πρὸς σχηματισμὸν πεποιθήσεως τὰ αἰσθητήρια ὄργανά του, ἦτο «ἄπιστος», καθ' ὃν χρόνον οἱ συναδέλφοί του εἶχον ἤδη πιστεύσει χωρὶς νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸ καθ' ἑξοχὴν ὑλικὸν αἰσθητήριον: τὴν ἀφήν. Ἡ ὁμολογία λοιπὸν τοῦ ἀπ. Θωμᾶ δὲν ἔχει τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῆς ἐκ τῆς πίστεως βεβαιότητος. Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς καὶ ὁ Κύριος ὄχι μόνον δὲν ἐπήνεσεν αὐτὸν ἐπὶ τῇ ὁμολογίᾳ, ἀλλὰ καὶ ἀπεδοκίμασε προσθέσας: «μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες», — οἱ ἄνευ τῆς συνδρομῆς δὴλ. τῶν αἰσθητηρίων πιστεύοντες, ὁ δὲ Θωμᾶς ἐφωράθη ἀνίκανος νὰ πιστεύῃ εἰς τὰ ἀόρατα καὶ ἀψαυστα ὑπερφυσικά.

Αἱ ἱστορικαὶ μοναί.

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ἰεσᾷ μονῇ τοῦ Σινᾶ τελευταίαν ἐπίσκεψίν του ὁ Παναγ. Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας πληροφόρηθεις ἐν ταῖς μετὰ τῶν σιναιτικῶν ἀδελφῶν κοινολογίαις ὅτι οἱ ἀδελφοὶ τῆς μονῆς συμποσοῦνται

σήμερον εἰς 39 μόνον, ὃν 20 διακονοῦσιν ἐν τοῖς διαφόροις μετοχίους τῆς μονῆς, ἐνῶ πρὸ δύο μὲν αἰῶνων ἐμόναζον ἐν αὐτῇ 100 ἀδελφοί, μόλις δὲ πρὸ εἰκοσιπενταετίας οὗτοι ἀνήρχοντο εἰς 65 παραμένοντας ἐντὸς τῆς μονῆς, ἐξέφρασεν ἐν μελαγχολίᾳ τὴν ἐκπληξιν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ὀλιγότητι τῶν σιναιτικῶν. «Διότι ἡ μονὴ τοῦ Σινᾶ δὲν εἶνε μία ἐκ τῶν πολλῶν μονῶν τῆς ἐλληνικῆς ὀρθοδοξίας δυναμένη καὶ νὰ διαγραφῇ ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἱερῶν μονῶν. Οἱ συγκροτοῦντες αὐτὴν μοναχοὶ δὲν ἔχουν προορισμὸν μόνον τὴν πραγμάτωσιν τοῦ μοναχικοῦ ἰδεώδους· εἶνε συνάμα καὶ διακονηταὶ καὶ φύλακες ἱεροῦ προσκυνηματος. ὅπως εἶνε καὶ οἱ τοῦ τάγματος τῆς Ἀγιοταφικῆς Ἀδελφότητος, καὶ διὰ τοῦτο ἐνδιαφέρει τὰ μέγιστα καὶ πάσας μὲν τὰς ἀποστολικὰς Ἐκκλησίας, ἰδιαίτερος δὲ τὰς γειτονικὰς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ Ἀλεξανδρείας, πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀσφάλειαν τοῦ εἰς χεῖρας τῶν Σιναιτικῶν ἐμπειστημένου θησαυροῦ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους». Ἡ Α.Θ.Π. γνωρίζει βεβαίως ὅτι γενικῶς τὰ τοῦ μοναχικοῦ βίου παρ' ἡμῶν εὐρίσκονται σήμερον ἐν ὀπισθοδρομίᾳ, πολλῶν ἔνεκα λόγων, τινὲς τῶν ὁποίων βαρύνουσι, ὡς εἶπεν, ἐπ' αὐτῶν τούτων τῶν μοναχῶν. Ἀλλ' ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐνόμισεν ἀναγκαῖον ὅπως ὁ σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Σιναιίου μετὰ τῆς ἱεράς σιναιτικῆς Συνάξεως μελετήσῃσιν σοβαρῶς τὰ μέσα δι' ὧν ἡ Σιναιτικὴ Ἀδελφότης θὰ παραμείνῃ σεβαστὴ καὶ ὡς ἀριθμός.

Μουσικαὶ αὐθαιρεσίαι.

Τάξις νέων νομιζόντων τὴν ἐν τοῖς ναοῖς ψαλμωδίαν ἔργον τοῦ τυχόντος μουσολήπτου, ἐπιχειρεῖ συνήθως κατὰ τὴν Μεγ. Ἑβδομάδα νὰ ἀσκήσῃ ἐν τοῖς ναοῖς μελωδίαν ἐκ τετραφωνίας ἢ πολυφωνίας τοιαύτην, ὥστε αὐτὴ καταλύξῃ νὰ προκαλῇ ἀγανάκτησιν. Κατὰ τῆς τοιαύτης ἀνευλαβοῦς ἀτασθαλίας, ἀγνωστον ὑπὸ τίνων ἁρμοδίων ἐπιτροπομένης, ἠόξατο ἠδη νὰ διαμαρτύρηται καὶ ὁ τύπος, πολὺ δίκαιος. Ἐὰν ἁρμόδιοι λογίζωνται κοινῶς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ ἐπίτροποι, ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν πραγμάτων ὅτι οὐχὶ μόνον εἶνε οἱ ἀναταλληλότατοι, ἀλλὰ φωρῶνται καὶ ἀσεβοῦς ἀκοσμίας αἴτιοι, ἐνῶ εἶνε τεταρμένοι διὰ νὰ συντελοῦν εἰς τῆς εὐσεβείας τὴν αὔξησιν. Ὁ Μ. Ἀρχιεπίσκοπος εἶναι ἀποφασισμένος νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ἀτασθαλίαν ταύτην.

Τὸ ἀντικομμουνιστικὸν νομοσχέδιον.

Ἐθέλομεν νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ τόσον καιρὸν ἀναμενόμενον ὑπὸ τῆς ἐλληνικῆς κοινωρίας ἀντικομμουνιστικὸν νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ μέχρι τοῦδε ἐκνόμως δρῶν παρ' ἡμῶν κομμουνισμὸς νὰ ὑπαχθῇ ὑπὸ τὸν ἔλεγχον καὶ τὸν ζυγὸν τοῦ νόμου, ὑφ' ὃν

υπάγονται πάντως ὡς τε ἄτομα καὶ ὡς ομάδες καὶ πᾶσαι πάντων αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς, —θέλομεν, λέγομεν, νὰ πιστεύωμεν, ὅτι τὸ νομοσχέδιον τοῦτο δὲν ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν διὰ τὰ ἀναγνωσθῆ μόνον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ προανακουφισθῆ ἢ ἑλληνικῆ ψυχῆ ἐν τῇ βεβαιότητι ὅτι τάχιστα θὰ μεταβληθῆ εἰς νόμον. Ἐκ τοῦ τύπου κατέστη γνωστὸν, ὅτι τὰ κομμουνιστικὰ στοιχεῖα ἔδειξαν τάσεις ἀντιδράσεως κατὰ τοῦ νομοσχεδίου, παραλλήλως ὅμως ἀνεκοινώθησαν ὑπὸ ἀρμοδίων διαβεβαιώσεις ὅτι τὸ κράτος θὰ πρὶξ τὸ καθήκον του. Προτιμῶντες νὰ ἴδωμεν ὡς τάχιστα ἐν τῇ πραγματικότητι ἐκδηλούμενον τὸ καθήκον ταῦτο, δὲν θὰ παρῶχουμεν τὸ περιεχόμενον τοῦ νομοσχεδίου εἰ μὴ ἀφοῦ περιβληθῆ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου. Τοῦτο δέ, διότι πολλάκις τὸ κοινὸν ἐγεύθη παρομοίωσιν γλυκασμῶν ἀπὸ μόνου τοῦ χάρτου, χαρτίνων δ' ἐπαγγελιῶν ἐχορτάσθημεν.

Διαφωνοῦμεν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ συμφωνήσωμεν πρὸς τοὺς μετὰ τόσου ἐνθουσιασμοῦ ἐπικροτοῦντας τὴν ἐπ' ἐσχάτων τεραστίως ἀναπτυχθεῖσαν μανίαν τῶν λεγομένων «ρεκόρ», ἥτοι τῶν ἐπιδόσεων εἴτε εἰς τὰ διάφορα τοῦ ἀθλητισμοῦ εἴδη, εἴτε—καὶ κυρίως—εἰς τὴν ταχύτητα. Καὶ ἄλλοτε ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς ἠρωτήσαμεν: πρὸς τί ἢ τόση ἰλιγγιώδης ταχύτης; Διὰ τὰ γενικευθῆ—ἀπαντῶσι—μία ταχυτάτη συγκοινωνία ἐξυπηρετικὴ τῶν οἰκονομικῶν συμφερόντων τῶν λαῶν, καί, ἐπὶ τούτοις, νὰ προαχθῆ ἢ ἐξάλειψις τῶν διαφορῶν παρεξηγήσεων μεταξὺ τῶν λαῶν, νὰ δημιουργηθῶν νέοι μεταξὺ αὐτῶν δεσμοὶ καὶ νὰ προσδεύσῃ ἢ μεγάλην ἰδέαν τῆς παγκοσμίου εἰρήνης! Ὡστε πάντα ταῦτα ἐπιτυγχάνονται ἐάν, διὰ τὰ ἐπιτευχθῆ «ρεκόρ» ἀεροπορικῆς διαβάσεως ἐξ Εὐρώπης εἰς Ἀμερικὴν ἐξήκοντα καὶ ἑνὸς χιλιάδων χιλιομέτρων ἀντὶ τῶν ἐξήκοντα, φουεθῶν τὸν οἰκτρότερον τῶν θανάτων οἱ φιλόδοξοι μανιακοὶ τῶν ρεκόρ, οἱ γονεῖς καὶ οἰκελοὶ τῶν πενήθουν, καὶ τὰ λοιπὰ! Ἄλλ' ἢ παραφροσύνη αὕτη τῆς σπατάλης τῶν δυνάμεων εἰς ἐπιδόσεις οἰασηδοποτε φύσεως, ἢ μεταδιδόμενη ἀκόμη καὶ εἰς ἀπείρους ἀνοήτους θεατὰς ἢ ἀναγνώστας, εἶνε χαρακτηριστικὴ τῆς ἐποχῆς, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ γίνεται λόγος καὶ περὶ...ταυρομαχιῶν εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Στάδιον!

Ἡ ἀποστολὴ τῆς γυναικός.

Ἐν τῷ καὶ παρ' ἡμῖν ἀπὸ τινος θορυβουμένῳ μικροκόσμῳ εὐαρίθμων τινῶν γυναικῶν, πολλὰ περὶ τῆς χειραφετήσεως καὶ τῆς ψήφου βουλευομένων, φλυαρουσῶν καὶ γραφουσῶν, ἠκούσθη, τέλος πάντων, καὶ φωνὴ βαθείας συνέσεως παρὰ γυναικός. Ἐν μακρῷ ἄρθρῳ αὕτη ἀναπτύσσουσα δι' ἐπιχειρημάτων βαθυστα-

χάστων ὅσον καὶ πειστικῶν τίνα τὰ προσόντα τῆς γυναικός καὶ ἡ ἀντίστοιχος πρὸς ταῦτα σπουδαιότης αὐτῆς ἀποστολή, χαρακτηρίζει ὡς ἀνατροπὴν τῆς φυσικῆς τῶν πραγμάτων τάξεως τὴν μεταβολὴν ἢ τὴν ἀνάμειξιν τῶν «ρόλων» τῶν δύο φύλων, ἥτοι τὴν ἐξίσωσιν τῆς γυναικός πρὸς τὸν ἄνδρα εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν ἐν ἣ περιπτώσει ἤθελον χορηγηθῆ εἰς αὐτὴν τὰς δικαιώματα, τὰ ὅποια ζητεῖ. «Ζητεῖται ἢ χορηγήσῃ ψήφου εἰς τὴν γυναῖκα καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἔπρεπε νὰ γείνη μᾶλλον σκέψις νὰ ἀφαιρεθῆ αὕτη ἀπὸ ἰκανὸν ἀριθμὸν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν πληρῆ συνείδησιν τῆς σπουδαιότητος τοῦ ὑπερτάτου ταύτου δικαιώματος». Πολὺ ὀρθῶς. Οἱ «ρόλοι» ἐκατέρου τῶν φύλων εἶνε καθωρισμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως ἢ δὲ γυνὴ ἔλαβεν ἀπὸ αὐτὴν ὄχι μόνον «τοὺς ὠραιότερους», ἀλλὰ καὶ τοὺς «δημιουργικωτέρους», ἐφ' ὅσον εἶνε ἡ μόνη δημιουργὸς τῆς ἐστίας καὶ τῆς οἰκογενείας, ἥτοι τῆς κοινῆς καὶ τοῦ ἔθνους. «Ἡ κοινῶν δὲν εἶνε παρὰ τὸ ἀπαύγασμα τῶν γυναικῶν αἱ ὅποια διαπαιδαγωγοῦν καὶ μορφώνουν. Ἐὰν ἡ γυναῖκα ἐκφυλισθῆ, ἐὰν δηλαδὴ ἐκπέσῃ τοῦ ρόλου τῆς, ἢ φυλὴ ὀλόκληρος θὰ ἐκπέσῃ». Ὅτι δὲ ἐπιτυγχάνουσα τὸ δικαίωμα τοῦ ψηφίζειν θὰ ἐκφυλισθῆ, εἶνε πρόδηλον. Πρῶτον, μετὰ τὴν ἀπόκτησιν τοῦ δικαιώματος τοῦ ἐκλέγειν, θὰ ἐπιδιώξῃ ἀσφαλῶς καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ἐκλέγεσθαι, ἥτοι τοῦ ἀναμειγνύεσθαι εἰς τὴν διαχείρισιν τῶν κοινῶν μὲ δικαιώματα ἀπολύτως ἴσα πρὸς τὰ ἀνδρικά. Ἄλλ' ἢ ὑπὸ γυναικῶν διαχείρισις τῶν κοινῶν θὰ ἔχῃ ὡς ἐπακόλουθα τὴν αὐτεπιβολὴν ἢ τῆς ἀγαμίας ὡς ἀλυγίστου νόμου sine qua non, ἢ τῆς ἐκουσίας στεριώσεως. Δεύτερον, ἀν συμβῆ νὰ τεκνοποιήσῃ, τὰς ἐρχομένας εἰς τὸν κόσμον μικρὰς, ὑπάρξεις θὰ ἀπομακρύνῃ ὡς πραγματικὰ ἀπορρίμματα, θὰ τὰς ἐκπέσῃ εἰς τὸ ἔλεος τῶν περιστάσεων. Τρίτον, ἢ διαίρεσις θὰ συνεπαγάγῃ πάντοτε μίαν μείωσιν: ἢ γυνὴ δὲν δύναται νὰ διαιρέσῃ ἑαυτὴν εἰς ἄνδρα καὶ εἰς γυναῖκα, ἥτοι νὰ εὐρίσκηται καὶ εἰς τὸν οἶκον καὶ εἰς τὸν δρόμον, «χωρὶς νὰ διατρέξῃ τὸν κίνδυνον νὰ εὐρεθῆ καὶ ἀπὸ τῶν δύο ἐπόψεων εἰς κατάστασιν κατωτερότητος». Ὅταν λείψῃ ἀπὸ τὴν ἐστίαν ἢ γυνὴ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον γυνὴ καὶ μήτηρ, δὲν θὰ ὑπάρχῃ καὶ ἔθνος. Καὶ καταλήγει τὸ συνετώτατον ἄρθρον τῆς ἢ τετραγωνικωτάτη κυρία: «Τὸ νὰ δημιουργήσωμεν ἡμεῖς μίαν τεχνικὴν ἐξόδον τῶν γυναικῶν ἀπὸ τὰς οἰκογενείας των, διὰ τὰ μιμηθῶμεν ἀπλῶς ἐκεῖνο, ποῦ κατ' ἀνάγκην συνέβη ἄλλοι, θὰ ἦτο ἕνα γεγονός πολὺ ἀξιοθρηνητον».

Ἡ ὑποδούλωσις τῆς ἐλευθερίας.

Δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀγαθὸν πολιτιμότερον τῆς ἐλευθερίας. Τὸ ἀξίωμα τοῦτο γνωρίζε

έκαστος άνθρωπος, διεπίστωσε δὲ τὴν ἀλήθειάν του —καὶ τὴν διαπιστοὶ ἀδιαλείπτως— ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ὁ διὰ τηλεσκοπίων προσπαθῶν νὰ σπουδάσῃ τὰ ἐν Ρωσίᾳ συμφέροντα ἐξωρωσικὸς κομμουνισμὸς, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐν Ρωσίᾳ περιηγόμενος ὑπὸ τῶν Ρώσων κομμουνιστῶν ξένος διὰ νὰ θαυμάσῃ μόνον ὅ,τι βλέπει καὶ ἄ,τι ἀπὸ τὰ κομμουνιστικὰ ἀκούει χεῖλη, εἶνε ἐνθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν μπολσεβικὴν φενακίην. Τὸ κακὸν ὅμως εἶνε ὅτι ὑπῆρξαν μελετηταὶ τῆς γνησίας μπολσεβικίας, ἐν δὲ τῇ διασημῶν διὰ τὸ παγκόσμιόν της κῦρος «Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο κόσμων» τῶν Παρισίων («Revue des deux mondes») ἐπιφανῆς γάλλος πολιτικὸς ἐδημοσίευσεν ἐπ' ἐσχάτων περὶ τῆς ἐν τῇ σημερινῇ Ρωσίᾳ ἐλευθερίας μελέτην ἐξ ἐπιμελεστάτης καὶ βαθυτάτης ἐπιτοπίου παρατηρήσεως τῶν τοῦ κράτους τῶν Σοβιετ, παρέχουσαν τὴν πραγματικὴν εἰκόνα τῆς ὑποδουλώσεως πάσης ἐλευθερίας. Ὁ θεσμὸς τοῦ γάμου ἐδημιουργήθη τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἦνε δυνατὴ ἡ νόμιμος πολυγαμία. Ἐντεῦθεν οἰκογένεια δὲν ὑπάρχει, καὶ τὸ τέκνον ἀνήκει κατὰ νόμον εἰς τὸ κράτος. «Ἡ φυσιολογικὴ ἀνάπτυξις τῆς νομοθεσίας μας—γράφει ὁ γενικὸς εἰσαγγελεὺς—πρέπει νὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ γάμου». «Πρέπει νὰ ἀντικαταστήσωμεν τὴν οἰκογένειαν διὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ στενὴ αὐτὴ ἀγάπη τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα των, τὰ ὅποια ἐπιθυμοῦν νὰ ἔχουν πάντοτε πλησίον των». Ἴδου καὶ ἡ σχετικὴ κομμουνιστικὴ ἐντολή: «Συνιστῶμεν εἰς τὴν νεολαίαν νὰ μὴ τιμᾷ παρὰ μόνον τοὺς γονεῖς ποὺ ἔχουν κομμουνιστικὰς ἀπόψεις καὶ ὑπερασπίζουσι ἐνσυνειδήτως καὶ ἐνεργῶς τὰ συμφέροντα τοῦ προλεταριάτου. Τοὺς ἄλλους γονεῖς πρέπει ἀντιθέτως νὰ τοὺς μορφώουσι τὰ παιδιὰ των τὰ ἔχοντα κομμουνιστικὰς ἀρχάς. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς ὡς ἀρχὴν γενικὴν». Εἶνε, λοιπόν, τὰ τέκνα τῶν πολιτῶν ἰδιοκτησία τοῦ σοβιετικοῦ κράτους ὡς, ἄλλως τε, καταφαίνεται ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ παιδίου ὡς μαθητοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ σχολείου τοῦ ὁποίου ὑφίσταται τὴν ἀμείλικτον τυρανίαν. Οὐδὲν παιδίον προβιβάζεται ἢν κριθῇ πολιτικῶς ἀκατάλληλον· γίνεται δὲ κατάλληλον ἐὰν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς δράσεώς του ἀνήκῃ εἰς τοὺς «ἐρυθροὺς προσκόπους», ἢ εἰς τοὺς «συλλόγους τῆς κομμουνιστικῆς νεολαίας», ἢ εἰς τὰς «ἐνώσεις τῶν ἀθέων». Αὐτὸ ἀρκεῖ διὰ τὸν προβιβασμὸν διὰ τοῦτο, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτῶν τῶν μπολσεβικῶν, «ἡ ἀγραμματοσύνη τῶν μαθητῶν τῶν σχολείων μας εἶνε τεραστία». Ἐἴν δὲ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν, ὅτι τὸ κράτος ἐκλέγει αὐθαιρέτως εἰς ὅλους τοὺς βαθμοὺς τῆς παιδείας ἐκείνους τοὺς

ὁποίους ἐπιθυμῆ νὰ μορφώσῃ καὶ προορίζῃ ὡς ὑπαλλήλους τοῦ μπολσεβικοῦ κράτους, ἐννοεῖ πόσον οὗτοι εἶνε ἐστερημένοι πάσης ἐλευθερίας καὶ ἀτομικῆς πρωτοβουλίας. Ἄλλὰ πλήρης δουλεία τῆς συνειδήσεως βαρύνει καὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ πολιτεύεσθαι. Ἐν Ρωσίᾳ γράφουσι μόνον οἱ ὑπάλληλοι τοῦ κράτους, ἄρα ἐλευθεροσυγγραφεὺς δὲν ὑπάρχει. Ἐπὶ πλέον ἐκτελοῦνται αἰφνιδισμοὶ εἰς τὰς ἰδιωτικὰς βιβλιοθήκας καὶ γίνονται κατάσχσεις παντὸς βιβλίου ὅποσδήποτε σχετιζομένου πρὸς τὴν προμπολσεβικὴν ἐποχὴν. Ἡ σκέψις, διὰ νὰ ἐκφρασθῆ, πρέπει νὰ διέλθῃ διὰ τῆς λογοκριτικῆς χοάνης τοῦ κράτους. Καὶ ἔπειτα οἱ ἐν τοῖς κόλτοις τῶν ἀστικῶν κρατῶν εὐρισκόμενοι κομμουνισταὶ κόπτονται ὑπὲρ τῶν ἐλευθεριῶν των καὶ τὰς διεκδικοῦν οὐχὶ ἐν ὀνόματι τῶν ἰδικῶν των ἀρχῶν, ἀλλ' ἐν ὀνόματι τῶν ἀρχῶν τῆς ἀστικῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὑπάρχουν μεθ' ὅλα ταῦτα ἄνθρωποι, ἀσπαζόμενοι τὴν ἀστείαν αὐτὴν «ἰδεολογίαν»!

Τί γίνεται παρ' ἡμῶν;

Ἡ Σχολικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Ζυρίχης ἀπήυθνε πρὸς τοὺς γονεῖς τῶν μαθητῶν τὴν κάτωθι ἐκκλησίαν: «Γονεῖς, ἐὰν θέλετε νὰ διατηρήσωσι τὴν υἰγιάν των τὰ τέκνα σας καὶ νὰ ὠφεληθῶσι ἐκ τῶν σπουδῶν των, νὰ εἶναι ὠπλισμένοι, ὅταν ἐνηλικιωθῶσι, διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, σεβασθῆτε τοὺς ἀκολουθῶντας κανόνας: 1) Μόλις ἔλθῃ ἡ νύξ, ἡ θέσις τοῦ παιδίου εἶναι εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ὄχι εἰς τὴν ὁδόν. 2) Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 10 ἐτῶν χρειάζεται 12 ὥρων ὕπνος καὶ 10—17 ἐτῶν τοῦλάχιστον 10 ὥρων. 3) Ἀπασχολεῖτε τὰ τέκνα σας ἀμφοτέρων τῶν φύλων εἰς οἰκιακὰς ἐργασίας· προφυλάσσοντες αὐτὰ ἀπὸ τὴν ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦ δρόμου, θὰ τὰ συνηθίσετε νὰ χαίρωσι μὲ τὴν ζωὴν τῆς οἰκογενείας καὶ θὰ φροντίσετε νὰ κανονίσετε τὴν προσπάθειαν ἕκαστος ἀναλόγως τῶν δυνάμεων του. 4) Μὴ ζητήσετε ἀπὸ τὰ τέκνα σας ἐργασίαν παραγωγικὴν ἔξω τῆς οἰκίας, διότι πολλάκις αἱ δυνάμεις των τίθενται οὕτως εἰς ἰσχυροτάτην δοκιμασίαν, τὸ ἐνδιαφέρον των διὰ τὰ σχολικὰ πράγματα μειοῦται, καὶ τὸ χρήμα, τὸ ὁποῖον κερδίζουσι, ἀποτελεῖ δι' αὐτὰ πηγὴν πειρασμῶν. 5) Μὴ ὑπερβαίνετε τὸ ὄριον ὡς πρὸς τὰ μαθήματα τῆς μουσικῆς, χοροῦ, στιχογραφίας κλπ. 6) Οἱ μαθηταὶ δὲν πρέπει νὰ εἶναι μέλη καμμίας ὀργανώσεως. 7) Μὴ ὀδηγήτε ποτὲ τὰ παιδιὰ εἰς τὸν κινηματογράφον.

Τὴν πληροφορίαν παραθέτομεν διὰ τὰ καθ' ἡμῶν, ἄνευ σχολίων, διότι εἶναι γνωστὴ ἡ ἀνάγκη σοβαρῆς περὶ τῶν νεαρῶτερων βλαστῶν τῆς γενεᾶς μας μερίμνης καὶ ἀπὸ τῶν ἀποψέων τούτων, τὰς ὁποίας θίγουσιν οἱ πρακτικοὶ τῆς Ζυρίχης παιδαγωγοί.

Ματαία ἔφοδος.

Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα ὁ ῥωσικὸς μπολσεβισμὸς ἐνόμισεν ὅτι μία ζωηρὰ ἔφοδος ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς θρησκείας θὰ ἦτο ἐπικαίρως ἀποτελεσματικὴ. Τῆς ἐκοτρατείας ταύτης τὸ πρόσταγμα ἐδόθη βεβαίως ὑπὸ τῆς σοβητικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἡ ἀντιχριστιανικὴ ὁμοβροντία τοῦ τύπου ἐκρότησεν ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τῆς μπολσεβικίας. Ἡ ἐπίθεσις αὕτη ὑπὸ τῶν πολιτικωτέρων ἐφημερίδων δὲν ἐγένετο ἀπροκαλύπτως ἐν ὀνόματι τῆς ὑλιστικῆς πίστεως, ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ ἠρμηνεύθη ὡς ἀγὼν κατὰ μίαν μορφήν τῆς οικονομικῆς ὑποστάσεως τῶν λαῶν, ἤτοι κατὰ τῆς κεφαλαιοκρατίας, μεθ' ἧς τάχα εἶνε στενωδὸς ἡ χριστιανικὴ πίστις συνδεδεμένη. Ἐπειδὴ ὅμως καὶ αὐτοὶ οἱ κομμουνισταὶ καλῶς γνωρίζουσιν ὅτι ὁ Χριστιανισμὸς οὐδέποτε προσέδωκεν οὐδὲ προσδίδει ἀπολυτὸν σημασίαν εἰς τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς οικονομικὰς μορφὰς τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς καί, κατ' ἀκολουθίαν, ὅτι δὲν εἶνε διόλου πραγματικὸς ὁ συνδυασμὸς τῆς κεφαλαιοκρατίας καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, καταβάλλεται ἐντεταμένη προσπάθεια νὰ συρραφοῦν διύφοροι δικαιολογίαι τῆς ἀντιχριστιανικῆς προπαγάνδας μετὰ ἀντιφάσεων τόσων, ὥστε ἐκ τοῦ ὅλου ἀγῶνος ἀποκομίζεται ἡ ἐντύπωσις ἀγωνιώδους δυσανασχετήσεως διὰ τὴν ἐν Ῥωσίᾳ μείζονα ἔντασιν τῆς ἑρησικειότητος, παρὰ τὴν ἐργώδη ἀντιθρησκευτικὴν τῶν κομμουνιστῶν δραστηριότητα. Καὶ ἡ δυσανασχετήσις αὕτη τοῦ σοβητικοῦ τύπου ἀποτελεῖ τὸν ἀσφαλέστερον δείκτην τοῦ ὅτι ἡ συνδυασθεῖσα πρὸς τὸν ἑορτασμὸν τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ σοβητικὴ ἀντιχριστιανικὴ ἔφοδος ἦτο ἐκ τῶν προτέρων καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν.

ΧΡΟΝΙΚΑ**ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Ἐπὶ ταῖς ἑορταῖς τοῦ Πάσχα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀντήλλαξε συγχαρητήρια γράμματα καὶ τηλεγραφήματα πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ πρὸς τοὺς Σεβ. Ἀρχιερεῖς τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῶν ἰεῶν χωρῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

— Αἱ ἱεραὶ Ἀκολουθίαι τῆς Μ. Ἑβδομάδος καὶ τοῦ Πάσχα διεξήχθησαν πανταχοῦ ἐν μεγάλῃ τάξει καὶ ἐν συρροῇ τοῦ εὐσεβοῦς πληρώματος. Μέγας δὲ ὑπῆρξεν ὁ ἀριθμὸς τῶν προσελθόντων εἰς τὰ ἱερά Μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ Εὐχαριστίας. Κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα τοῦ ὁποῦ προηγήθη μεγαλοπρεπῆς ἐκκλησιαστικὴ πομπή

ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ Μεγάρου μέχρι τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἐν μεγίστῃ συρροῇ εὐσεβοῦς πληρώματος ἀνεγνώσθη τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, Λατινικῇ, Σλαβωνικῇ, Ἀγγλικῇ καὶ Γαλλικῇ γλώσσῃ.

— Μετὰ τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ Πάσχα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς τὸ παρὰ τὰς Ἀθήνας προάστειον τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων, ἐτέλεσε τὰ ἐγκαίνια τοῦ μερίμνη αὐτοῦ ἰδρυθέντος Δημοτικοῦ Σχολείου καὶ ὡμίλησε πρὸς τὸν συνελθόντα λαὸν τῆς νεοπαγοῦς Κοινότητος τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μετὰ τὴν προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος γ. Παναγιώτου Μανωλέση, τυπογράφου, τὰς ἀπαγγελίας καὶ τὰ ἔσματα τῶν μικρῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν. Ἡ Κοινότης διὰ ψηφίσματος αὐτῆς ἀνεκήρυξε τὸν Μακ. Ἀρχιεπίσκοπον Ἐυεργέτην αὐτῆς καὶ ἀπεφάσισε τὴν ἀνάρισιν τῆς εἰκόνης αὐτοῦ.

— Ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς Δευτέρας τῆς Διακαινησίμου μεταβὰς εἰς Σαλαμίνα ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀθήνας τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης.

— Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἠτήσατο παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Οἰκ. τὴν ἀποστολὴν λογιστοῦ καταλλήλου πρὸς ὁργάνωσιν τοῦ λογιστηρίου τοῦ Ταμείου, ἀποδίδον ὅλως ἐξαιρετικὴν σημασίαν εἰς τὴν ἀριτίαν αὐτοῦ λειτουργίαν. Ὁ πρὸς τοῦτο ὀρισθεὶς ἀνώτερος ὑπάλληλος, κατόπιν μελέτης, ὑπέβαλεν ἔκθεσιν ἐμπεριστατωμένην μετὰ δὲ ἄλλων, αἵτινα ἀναφέρονται εἰς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν, καθορίζει καὶ τὰ ἑξῆς: 1) Τὴν κατάργησιν τῶν συμψηφισμῶν τῶν ἀποδόσεων τῶν Ἰ. Μονῶν πρὸς καθυστερουμένους μισθοὺς καὶ τὴν τακτικὴν πληρωμὴν τῶν μισθοδοσιῶν τῶν ὑπὸ τοῦ Γ. Ε. Τ. μισθοδοτουμένων ἀνελλιπῶς ἀπὸ 1 Ἀπριλοῦ ἐ. ἔ. τῶν δὲ καθυστερουμένων τοιούτων τὴν τμηματικὴν ἐξόφλησιν ἐκ τῶν ἐκάστοτε περισσευόντων ἐσόδων τοῦ Ταμείου.—2) Ἄπαντες οἱ δικαιούχοι δέον νὰ παύσωσιν ἀποσιτέλλοντες τὰς ἀποδείξεις πληρωμῆς τῶν μισθῶν αὐτῶν εἰς τὸ Ταμεῖον, ἢ δὲ ἐξόφλησις τῶν μισθῶν αὐτῶν θὰ γίνεταί ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς πληρεξουσίους, τοὺς ὁποίους δέον νὰ ὀρίσωσιν οἱ μὴ αὐτοπροσώπως ἐξοφλοῦντες τοὺς μισθοὺς αὐτῶν. 3) Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀποστολὴ χρωματῶν ἀντὶ δεκάτων καὶ περισσευμάτων τῶν Ἰ. Μ. ὧν δέον αἱ Μοναὶ νὰ ἐνεργῶσι τὴν ἐκποίησιν μετὰ τὴν τρέχουσαν τιμὴν καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀντιτίμου. 4) Τὰ πρὸς τὸ Γ. Ε. Τ. ὀφειλόμενα δέματα καὶ περισσεύματα θὰ κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθ. Τράπεζαν, ἐπ' ὀνόματι τοῦ Γ. Ε. Τ. ἀποσιτελλομένης εἰς τοῦτο τῆς σχετικῆς ἀποδείξεως, ὅπου δὲ δὲν ὑπάρχουσιν Ὑπ)τα τῆς Ἐθν. Τραπέζης

νά αποστέλλονται διὰ ταχ. Ἐπιτ. ἢ Τραπεζιτικῆς τοιαύτης, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ διὰ χρηματικοῦ γραμματίου τοῦ Δημ. Ταμείου. 5) Ἐν τοῖς ἀπολογισμοῖς τῶν Ἰ. Μ. θὰ ὑποβάλλονται ὡς δικαιολογητικὰ τῆς ἀποστολῆς χρημάτων εἰς τὸ Γ. Ε. Ταμεῖον μόνον τὸ ἀποκόμματα τῶν τριπλοτύπων ἀποδείξεων τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος μεταβὰς εἰς Μάνδραν ἐτέλεσε τὴν θείαν Λειτουργίαν καὶ ὠμίλησε πρὸς τὸν λαόν, παρέμεινε δ' ἐν μέσῳ αὐτοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐξετάσας τὰς πνευματικὰς αὐτοῦ ἀνάγκας.

— Κατ' εἰδήσεις ἡμῶν ἐξ Ἄνδρου, ἡ ἐπέτειος τῆς «Θεοσκεπάστου» ἐορτάσθη ἐφέτος ἐν τῇ νήσῳ μετ' ἐξαιρετικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν μεγίστῃ εὐσεβῶν πανηγυριστῶν συρροῇ, τελεταρχοῦντος μὲν τοῦ σεβ. μητροπ. Σύρου καὶ Τήνου κ. Ἀθανασίου, ἀντιπροσωπεύοντος δὲ τὴν κυβέρνησιν τοῦ νομάρχου Κυκλάδων κ. Γ. Μαραγκοπούλου, ἀμφοτέρων ἅμα τῇ εἰς τὴν νήσον ἀφίξει τῶν γενομένων δεκτῶν ὑπὸ τοῦ κλήρου καὶ τῶν ἀρχῶν τῆς νήσου μετὰ τμήματος τῆς μουσικῆς φρουρᾶς Ἀθηνῶν ἐν πολλῷ ἐνθουσιασμῷ. Ἡδη κατὰ τὸν ἔσπερινόν τῆς Παρασκευῆς (30 III) τὸ ἐκκλησίασμα συνῆλθε τόσον πολυάριθμον, ὥστε κατέλαβε πρὸς τῷ ναῷ καὶ τὰς περὶ αὐτὸν ὁδοὺς. Τῇ ἐπιούσῃ μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν, ἐτελέσθη ἡ λιτανεία, ἣν παρηκολούθησαν ὀκτακασιχίλιοι που προσκυνηταί. Κατ' αὐτὴν ὁ σεβ. μητροπολίτης ἐν τῇ κεντρικῇ πλατείᾳ ὠμίλησε πρὸς τὸ εὐσεβὲς πλῆθος περὶ θρησκευτικότητος καὶ τῶν μεγάλων ἀγαθῶν ἅτινα ἐξ αὐτῆς πηγάζουσιν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς κοινωνίας, ἀναπτύξας εὐφραδῶς τὴν ἀνάγκην ὅπως ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς εἰς τὴν διάπλασιν τῶν χαρακτήρων τῶν μελῶν τῆς χριστιανικῶς καὶ ἔθνικῶς καὶ συμφώνως πρὸς τὰς πατρίους ἡμῶν παραδόσεις, ἵνα συνεχισθῇ ἡ ἐνδοξος δρᾶσις καὶ τὰ κοσμοϊστορικὰ μεγολοιργήματα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, τὰ σημειωθέντα ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς. Μετὰ τὸ πέρας τῆς λιτανείας τοῦ ἐπισήμου ἐδεξιώθη ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος κ. Α. Παυόδος, ὅστις καὶ παρέθηκεν ἐν τῷ οἴκῳ του γεῦμα, ἡ δὲ Λέσχη Ἀνδριῶν παρέθηκεν αὐθημερὸν τοῖς αὐτοῖς τέιον, οὗ μετέσχον περὶ τὰ πεντήκοντα πρόσωπα. Αἱ δεξιώσεις αὗται παρέσχον ἀφορμὴν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας ὅπως ἐν προπόσεσιν ἀναπτύξωσι πολλὰ τὰ ἐνισχυτικὰ καὶ τὰ διδακτικὰ διὰ τὸν λαὸν τῆς Ἄνδρου. Οἱ ἐπίσημοι ξένοι ἀναχω-

ροῦντες ἐκ τῆς νήσου προεπέμφθησαν μετ' ἐνδείξεων βαθείας τιμῆς.

— Κατὰ πληροφορίας ἐκ τῆς ἐπαρχίας Σύρου προσκλήσει τοῦ κ. Νομάρχου συνῆλθον ἐν τῷ νομαρχιακῷ καταστήματι πολλὰ κυρία καὶ δεσποινίδες, πρὸς τὰς ὁποίας ὠμίλησαν ὁ Παν. Μητροπολίτης κ. Ἀθανάσιος, ὁ Νομάρχης κ. Μαραγκόπουλος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Γηροκομείου κ. Ἐμμ. Βαρδύλας περὶ ἐνισχύσεως ἡλικίας καὶ τοῦ φιλανθρωπιῶν τοῦτου ἰδρύματος, τὸ ὁποῖον στεγάζει σήμερον ἐξήκοντα γέροντας καὶ γράϊας, εἰς τρόπον ὅστε νὰ βελτιωθῇ τὸ δεῖπνον τῶν τροφίμων. Ἀπεφασίσθη ἐν πρώτοις νὰ γίνῃ ἐγγραφὴ συνδρομητῶν ἐτησίων ἐκ μέρους τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων, διότι, ὡς ἐτόνισεν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης, ἐν Εὐρώπῃ ἡ γυνὴ παίζει τὸν πρώτιστον ρόλον εἰς τὸ ζήτημα τῆς φιλανθρωπίας, ὅπως καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐπηνέθη δὲ παρὰ τῶν ὁμιλητῶν ἡ φιλανθρωπικὴ δρᾶσις τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων τῆς πόλεως Σύρου. Ἀπασαί αἱ παρευρεθεῖσαι κυρία καὶ δεσποινίδες, μετὰ τῆς διακρινούσης αὐτὰς προθυμίας καὶ εὐγενείας, ἔσπευσαν νὰ ἐγγραφῶν μὲ ἀνάλογον ἐκάστη ἐτησίαν συνδρομὴν. Ὁ δὲ Παν. Μητροπολίτης, ἐνισχύων πάντοτε τὰ καλὰ καὶ ὠραῖα ἔργα, ἐδήλωσεν ὅτι προσφέρει χιλιοδραχμον ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομὴν. Προσέτι ἐγένετο ἀποδεκτὴ ἡ πρότασις, ὅπως αἱ κυρία καὶ δεσποινίδες περισυλλέγουν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τῶν οἰκιῶν των ὅ, τι περισσεύει ἢ ὅ, τι εἶνε αὐταῖς περιττὸν ἀπὸ εἶδη τὰ ὁποῖα θὰ δύνανται νὰ χρησιμεύσουν εἰς τὰς γράϊας καὶ τοὺς γέροντας τοῦ Πτωχοκομείου. Μανθάνομεν εὐχαρίστως ὅτι συνεχίζονται ἀθροαί αἱ ἐγγραφαὶ κυριῶν καὶ δεσποινίδων πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ φιλανθρωπικοῦ τοῦτου ἰδρύματος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Τῇ 17 Μαρτίου συνῆλθον ἐν τῇ Ἀρχιεπισκοπῇ οἱ Ἑλληνας βουλευταὶ ὅπως διασκεφθῶσι μετὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην ἠκούσθησαν διάφοροι γνῶμαι καὶ εἰσηγήσεις μετὰξὺ τῶν ὁποίων καὶ μία περὶ ἐκποιήσεως ὅλης τῆς κτηματικῆς περιουσίας τῶν Θρόνων καὶ Μονῶν καὶ περὶ τῆς ὑπὸ λαϊκῶν καθαρῶς Συμβουλίων διαχειρίσεως τῆς περιουσίας, ἀλλ' ἐν τέλει ἐπειδὴ καὶ πρὸς τὴν εἰσήγησιν ταύτην δὲν ἦτο δυνατὸν πάντως νὰ συμφωνήσωσιν ἅπαντες οἱ βουλευταὶ καὶ ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν βουλευτῶν δὲν εἶχε νὰ παρουσιάσῃ ὠρισμένον σχέδιον, ἀνεβλήθη ἡ συνδιάσκεψις μέγρο τῆς ἐβδομάδος τοῦ Θεωμᾶ, ὅτε θὰ συνέλθῃ καὶ πάλιν ἡ Ἱερὰ Σύνοδος, ἵνα ἐν τῷ

μεταξὺ οἱ βουλευταὶ συνερχόμενοι ἰδιαίτερος ἐν τῇ Μητροπόλει Κιτίου ἀποκρυσταλλώσωσιν ὠρισμένας γνώμας, τὰς ὁποίας καὶ νὰ ὑποβάλωσιν ἐν σχεδίῳ εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Κατὰ τὰς ἐκ Ρωσίας πληροφορίας, τὰ τῆς Ρωσικῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πράγματα δὲν φαίνονται ἐπὶ τὸ κρείττον μεταβληθέντα μετὰ τὸν πολύχροτον ὑπὸ τοῦ τοποτηρητέουτος μητροπολίτου Σεργίου συμβιβασμὸν πρὸς τὸ κρατοῦν σοβιετικὸν καθεστῶς. Πρῶτον μὲν, καὶ ὁ τοποτηρητὴς μητροπολίτης Σέργιος καὶ ἄλλοι πολλοὶ διακεκριμένοι ἱεράρχαι ἔξακολουθοῦσιν ὄντες ἐγκάθειρτοι. Δεύτερον δέ, ὁ σοβιετικὸς τύπος ἔξακολουθεῖ τὸν ἀντιθρησκευτικὸν καὶ ἀντιχριστιανικὸν ἀγῶνα, πᾶς δὲ ἀνήκων εἰς τὴν πατριαρχικὴν «τυχωνικήν» Ἐκκλησίαν θεωρεῖται ὑποπτος καὶ ἀπόβλητος, ὡς τὸ πρότερον. Ἐπ' ἴσης, ὡς καὶ πρότερον, ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε λίαν δυσάρεστος, τὸ μόνον δ' ἴσως ὁπωςδήποτε εὐχάριστον εἶνε, ὅτι εἰς τὰς πράξεις καὶ τὰς σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας ἀναγνωρίζεται σήμερον ἢ μέχρι τοῦ 1927 μὴ ἀποδιδόμενη εἰς αὐτὰς νομιμότης. Ἀλλὰ καὶ τούτο λογίζεται οὐχὶ σπουδαῖον ἀποκνημα, διότι ἐν τῇ πραγματικότητι ἡ ἐκκλησιαστικὴ ὀργάνωσις οὐδέποτε ἔπαυσεν ὑφισταμένη. Ἴσως τὸ μόνον νέον εἶνε ἡ μείζων παρόξυνσις τῶν μεταξὺ τῆς συνοδικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πατριαρχικῆς σχέσεων, τονίζεται δέ, ὅτι καίτοι ἡ πρώτη προέβλεπεν ὅτι καὶ ἡ δευτέρα θὰ βαδίση τὴν ὁδὸν τοῦ λενινισμοῦ, ἐν τούτοις ὁ μητροπ. Σέργιος, παρὰ τὴν νομιμοποίησιν τῆς θέσεως τῆς πατριαρχικῆς Ἐκκλησίας, ἀπέμεινε «πιστὸς εἰς τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας...»

— Ἐξακολουθεῖ ἐν τῇ σοβιετικῇ Ρωσίᾳ ὁ ἀντιχριστιανικὸς ἀγὼν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Ὁ σοβιετικὸς τύπος ἀναφέρει ὅτι ἐν Ὁδησσῷ συνεκροτήθη σύσκεψις τοῦ κόμματος περὶ τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ ἀγῶνος. Κατὰ τὴν σύσκεψιν ταύτην, τῶν ἀγορευτῶν τινες διεπίστωσαν ὅτι ἀπὸ τινος ὁ διοικητικὸς κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμος μετεβλήθη εἰς πόλεμον ἐπιστημονικόν, μεθοδικόν, διεξαγόμενον διὰ νέων τρόπων ἀντιθρησκευτικῆς προπαγάνδας. Ἐκ παραλλήλου ὁμοῦ ὁμολογήθη κατὰ τὴν σύσκεψιν ὅτι πρὸς τῇ αὐξήσει τῆς ἀθείας παρατηρεῖται ἐνίσχυσις τῆς θρησκευτικότητος καὶ μείζων δραστηριότης τοῦ κλήρου. Τούτου ἕνεκα μετὰ φανατισμοῦ ἐτονίσθη ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ τονωθῇ ὁ ἀντιθρησκευτικὸς ἀγὼν πάντοτε ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ γνωστοῦ ἀφορισμοῦ τοῦ Λένιν περὶ τοῦ ὅτι ἡ θρησκεία εἶνε ὄπιον διὰ τὸν λαόν. Τὰ σπουδαιότερα τῶν νῦν ἐφαρμοζομένων κατὰ τῆς θρησκείας μέτρων εἶνε τὸ κλείσιμον ναῶν,

ἡ ἐξορία κληρικῶν, ἡ ὕλική ἐξασθένεισις τοῦ κλήρου καὶ ἡ παντοίητος δυσφήμισις αὐτοῦ. Πρὸς τούτοις διοργανοῦνται καὶ δημόσια συζητήσεις ἐπὶ μυριολέκτων πλέον θρησκευτικῶν ζητημάτων, ὁποῖα τὰ ἂν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔζησέ ποτε πράγματι ἢ οὐ, κτλ.

— Ἐν τῷ σοβιετικῷ τύπῳ τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης τῆς Μόσχας διασαφεῖ ἐπισήμως τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐν τοῖς νοσοκομείοις τελέσεως θρησκευτικῶν ἱεουργιῶν. Ἐπειδὴ εἰς ταύτας οἱ μπολσεβίκοι περιλαμβάνουν καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς παρακλήσεις, ἡ διάταξις αὕτη στερεῖ τοὺς ἀσθενεῖς πάσης ἀπὸ τῆς θρησκείας παραμυθίας, ἀπαγορευομένης τῆς μεταδόσεως τῶν τιμῶν δώρων εἰς τοὺς νοσοῦντας, ὡς καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν κηδεύσεως.

— Αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς ἐνίσχυσεως τῆς θρησκευτικότητος ἐν Ρωσίᾳ, παρὰ τὸν λυσσαλέον κατὰ τῆς θρησκείας πόλεμον τῶν κομμουνιστῶν, ἐπιβεβαιοῦνται καὶ ὑπὸ τῶν σοβιετικῶν ἐφημερίδων, μετὰ μελαγχολίας σημειουσῶν ὅτι δι' εἰσφορῶν ῥώσων ἐργατῶν οἰκοδομοῦνται νέοι ναοὶ πλησίον ἐργοστασίων, ναὸς δὲ πρὸς χρησιμοποίησιν τῶν ἐργατῶν ἀνεγείρεται καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Μόσχᾳ. Ἐπὶ πλέον σημειοῦται καὶ τοῦτο τὸ περίεργον ὅτι ἡ θρησκευτικότης τῶν ἐργατῶν ἐπιδραῖ ἐπὶ τῆς ζωῆς αὐτῶν τούτων τῶν σοβιετικῶν ὀργανώσεων καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς δράσεως τοῦ συνδέσμου τῶν «Ἀθέων»! Οὕτω ἀναφέρεται ὅτι ἐν τινι ἐργοστασίῳ τῆς Μόσχας μία συγκληθεῖσα συνέλευσις τῶν ἐργατριῶν δὲν κατορθώθη νὰ συγκροτηθῇ διότι κατὰ τὴν ὥραν τῆς συνεδρίας ἐτελετουργεῖτο ἔσπερινος ἐν ἄλλῳ πάλιν ἐργοστασίῳ τῆς αὐτῆς πρωτευούσης τετρακίς ἀπέτυχον ἀντιθρησκευτικαὶ διαλέξεις. Αἱ ἐργατικαὶ λέσχαι τῆς Μόσχας δὲν ἐγγράφονται συνδρομηταὶ εἰς ἀντιθρησκευτικὰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ, δὲν ἐπιτρέπουν ἀντιθρησκευτικὰς διαλέξεις, δὲν παρέχουν τὰς αἰθούσας τῶν διὰ συνελεύσεως ἀθέων «πυρῆνων», ἀπαγορεύουν τὴν ἐπίδειξιν ἀντιθρησκευτικῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν κ. τ. λ.

— Σοβιετικὴ ἐφημερίς παραπονεῖται πικρῶς ὅτι ὄλονεν ἐνίσχεται ἡ θρησκευτικότης μεταξὺ τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Οὕτω ἐν τῷ σοβιετικῷ κράτει—λέγει—κατεγράφησαν 40.000 ὀρθόδοξοι ἐνορῖαι, καὶ 500.000 λειτουργοὶ διαφόρων θρησκευτικῶν δογμάτων. Ἐπὶ τῶν 2.025.000 κατοίκων τῆς Μόσχας μόνον 7.600 εἶνε μέλη τῆς ἐταιρείας «Ὁ Ἄθεος». Ἐκ τῶν 700.000 μοσχοβιτῶν ἐργατῶν μόνον 8.000 ἀριθμοῦνται μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τοῦ «Ἄθεου». Περὶ τὰ 100 δὲ ἐργοστάσια τῆς Μόσχας δὲν ἔχουν διόλου «πυρῆνας»

ἀθέων. Ἡ θρησκευτικὴ προπαγάνδα—ἐπιλέγει ἢ ἐν λόγῳ ἐφημερίδς—διεξάγεται ἀκάματος καὶ ἐν τοῖς ναοῖς, καὶ ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς καὶ εἰς τὰ συσσίτια, καὶ εἰς τοὺς δρόμους... Καὶ ὡς νὰ διεξάγεται αὕτη ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ἀριστοτέχνου χειραγωγοῦ... Αἱ δ' ἀρχαί, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων διεξάγεται αὕτη, εἶνε : στερεὰ ὑπεράσπισις τῶν πεποιθήσεων, ἐπίκρισις τῆς ἀθείας μετ' ἀναιρέσεως πάσης ἀντιλογίας τῶν ἀθέων τῆς κτλ.

— Ἐν μακρᾷ ἐπιστολῇ ἡμῶς ὑπερορίων ῥώσων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπὶ αὐτοκρατορίας ῥωσικοῦ στρατοῦ ἐκφράζει τὴν ἐκπληξὴν αὐτῆς πρὸς τὸν ἐν Παρισίοις ῥώσον μητροπ. Εὐλόγιον διότι ἐν ταῖς πρὸς τὸν ἐν Ρωσίᾳ τοποτηρεῦντα μητροπολίτην Σέργιον ἐπ' ἐσχάτων διωβιβασθεῖσιν ἀπαντητικοῖς ἐγγράφοις αὐτοῦ δὲν κατέκρινε σαφῶς τὸ νῦν ἐν Ρωσίᾳ σοβιετικὸν καθεστῶς... Τοῦτου ἕνεκα—λέγεται ἐν τῇ κατακλειδί τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς—τολμῶμεν νὰ ἐρωτήσωμεν ὑμᾶς, σεβασμιώτατε, ἀπεριφράστως : εἴσθε ἔτοιμος μεθ' ἡμῶν τῶν ἐν ὑπερορίᾳ ζώντων, σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς, κατὰ τὸ παράδειγμα τῶν λοιπῶν ἱεραρχῶν, νὰ καταδικάσητε τὴν ἄθεον ἐξουσίαν τῶν μπολσεβικῶν, νὰ ἀναλάβητε τὴν πρωτοβουλίαν ἐνεργοῦ κατ' αὐτῶν ἀγῶνος καὶ νὰ εὐλογήσητε τοὺς ἐξ ἡμῶν μέλλοντας νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἐξουσίας ταύτης ; . . . Εἶνε ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν πάντα ταῦτα διὰ νὰ κανονίσωμεν τὴν περαιτέρω ἡμετέραν διαγωγὴν. Εἰς ἡμᾶς, ὡς εἰς τμῆμα τοῦ ποιμνίου, ἀνήκουσι καὶ οἱ ναοὶ ἐκεῖνοι, ἐν τοῖς ὁποίοις Ὑμεῖς τε καὶ ὁ ἀκολουθῶν ἡμᾶς κληρὸς τελεῖτε τὰς ἱεροπραξίας. Τινὲς τῶν ναῶν τούτων ἰδρῦθησαν ἀναλώμασι τῆς αὐτοκρατορικῆς καὶ τσαρικῆς οἰκογενείας, τὴν ὁποίαν ὁ μητροπ. Σέργιος καθ' ὀλοκληρίαν ἐλησμόνησε. Ἄλλοι τῶν νέων ναῶν ὠκοδομήθησαν διὰ συνεισφορῶν τῆς ἡμετέρας λευκῆς στρατιᾶς, δηλ. γενομένων ὑπὸ στρατιωτικῶν, οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀμείλικτοι ἐχθροὶ τῶν μπολσεβικῶν. Καὶ ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιμένωμεν ὅπως ἐν τοῖς ναοῖς τούτοις ἀναπέμπονται διηνεκῶς δεήσεις ὑπὲρ ἀνατροπῆς τῶν μπολσεβικῶν καὶ ἀποκαταστάσεως τῆς ἀληθοῦς ἀγίας Ρωσίας . . . » Μετὰ τὴν λήψιν τοῦ ἀνωτέρω ἐγγράφου ὁ μητροπ. Εὐλόγιος ἔδωκεν ἐντολὴν νὰ ἀνακοινωθῇ ἢ ἀκόλουθος δήλωσις : « Εἰς τὸ γράμμα ὑμῶν τῆς 31 Δεκ. παρ. ἔτους ἢ Α. Σ. ἐσημείωσε τὴν ἀκόλουθον ἀπόφασιν : Νὰ ἀνακοινωθῇ, ὅτι ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ μου δράσει ἀκολουθῶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἐκκλησ. κανόνας καὶ τὴν συνείδησίν μου. Μητροπολί-Εὐλόγιος ».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Ἐκ πληροφοριῶν περὶ τῆς ἐν Σερβίᾳ ἐπιστημονικῆς ζωῆς μανθάνομεν σὺν ἄλλοις ὅτι ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Βελιγραδίου ἐκδί'ει θεολογικὸν περιοδικὸν ὑπὸ τὸν τίτλον « Θεολογία », διευθυντῆς δ' αὐτοῦ εἶνε ὁ κ. Δημ. Στεφάνοβιτς. Πρῶτος δ' ἐξεδόθη σερβιστὶ εἰς γ' ἐκδοσὶν τὸ γνωστὸν ἔργον τοῦ ἀειμνήστου κανονολόγου Μίλας « Κανονικὸν Λίκανον τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας » κατὰ μετάφρασιν καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιστάσιν τοῦ κ. Ραδ. Καζιμίροβιτς. Ἡ μετάφρασις ὅμως αὕτη ἀποτελεῖ μᾶλλον διασκευὴν τοῦ πρωτοτύπου, διότι, ὡς καὶ ἐκ τοῦ τίτλου αὐτῆς καταφαίνεται (« Ἡ σύγχρονος ἐκκλησιαστικὸν κανονικὴ ὁργάνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας »), τὸ ἀρχικὸν ὕλικόν τοῦ συγγράμματος τοῦ Μίλας ἐσυνγρονίσθη πρὸς τὴν σημερινὴν τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας κατάστασιν. Οὕτω εἰς τὰς αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας προστίθενται ἐν τῷ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργῳ καὶ ἡ Ἐκκλησία Πολωνίας, ἐπ' ἴσης δὲ λόγος γίνεται καὶ περὶ τῶν « αὐτονόμων » Ἐκκλησιῶν τῆς Τσεχοσλοβακίας, τῆς Φιλανδίας, τῆς Κρήτης, τῆς Ἑσθονίας καὶ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς. Εἰς ταύτας προστίθενται καὶ αἱ μήπω ἀποκτήσασαι ὀριστικὴν ὁργάνωσιν Ἐκκλησίαι τῆς Οὐκραίνης, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Λετονίας, τῆς Λατβίας καὶ τῆς Γ. ωργίας. Ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης τὸ ἔργον τοῦτο Μίλας—Καζιμίροβιτς εἶνε ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, ὡς περιλαμβάνον τὰς μεταπολεμικὰς ἐκκλησιαστικὰς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ διαμορφώσεις, αἱ περὶ ὧν πληροφορίαι, ἀτάκτως μέχρι τοῦδε ἐν τοῖς διαφόροις περιοδικοῖς κατάσπαρτοι, τὸ πρῶτον συστηματοποιῶνται, καὶ δὴ ἐν ταῖς σελίσιν νέας ἐκδόσεως τοῦ δοκιμοτέρου τῶν ὀρθοδόξων κανονικῶν συστημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

— Κατὰ τηλεγραφικὰς ἐκ Βουκουρεστίου εἰδήσεις, συνεπεῖα διαφωνίας ἐπὶ τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ νέου νόμου τῶν θρησκευμάτων, διὰ τοῦ ὁποίου ὀρίζεται, ὅτι τὰ ἐνοριακὰ κτήματα μᾶς θρησκευτικῆς κοινότητος μεταβιβάζονται ἐν περιπτώσει μεταβολῆς δόγματος ἐκ μέρους τῶν ἐνοριτῶν εἰς τὴν νέαν θρησκευτικὴν κοινότητα, εἰς ἣν προσεχώρησαν, οἱ ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι οἱ ὁποῖοι παρακλήθησαν δικαιωματικῶς εἰς τὴν Γερουσίαν, ἀφ' οὗ ἀίτησιν ἀδήλωσιν διαμνηστικῶς διὰ τὸν τεθῆναι εἰς ἐφ' ἑομοίην νόμον, ἀπεχώρησαν ἐν σώματι ἐκ τῆς Γερουσίας. Ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Ντούκα εἰδοποιηθεὶς ἔσπευσεν εἰς τὴν Γερουσίαν, ὅπου ἐδήλωσεν ὅτι τὰ πάντα θὰ διευθετηθῶν κατ' εὐχὴν. Αἱ ἐφημερίδες ὅμως πληροφοροῦν-

ται, ὅτι οἱ ἱεράρχαι δὲν εἶνε καθόλου διατεθειμένοι νὰ ἐπανέλθουν εἰς τὴν Γερουσίαν· οἱ πλεῖστοι μάλιστα ἀνεχώρησαν ἤδη διὰ τὰς ἐπισκοπικὰς ἔδρας των. Ἡ ἐφημερίς «Κουρέντουλ» παρατηρεῖ, ὅτι ἐδημιουργήθη ἐκ τῆς στάσεως ταύτης τῆς ἱεραρχίας μία περιεργωτάτη κατάστασις μεταξὺ τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῶν κεφαλῶν τῆς Ρουμανικῆς ἐκκλησίας. Ὡς περιεργωτέρα ὅμως χαρακτηρίζεται ἡ θέσις τοῦ Πατριάρχου Μύρωνος, ὁ ὁποῖος, ὡς μέλος μὲν τῆς Ἀντιβουλίας εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ ἔχη τὴν γνώμην τῆς Κυβερνήσεως, ὡς Ἀρχηγὸς ὅμως τῆς Ὁρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἐδῆλωσε διὰ τοῦ τοποτηρητοῦ του, ὅτι ἀποδοκιμάζει τὸ μέτρον τοῦτο τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Τρανσυλβανίας σεβ. Νικόλαος Μπαλάν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κλήρου τῆς ἐπαρχίας του διεξάγει ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς προσηλυτιστικῆς ἐνεργείας τῶν Οὐνιτῶν. Καὶ εἰς τὴν παρούσαν περίπτωσιν ἀντετέθη δομύτατα κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν θρησκευμάτων κ. Δαπεντάτου, ἀγορεύσας ἐπανειλημμένως εἰς τὴν Γερουσίαν κατὰ τοῦ 19ου ἄρθρου τοῦ ἐν λόγῳ νόμου καὶ καταπλήξας τοὺς γερουσιαστὰς μὲ τὴν ρητορικὴν του δεινότητα. Ἡ Κυβέρνησις, ὅμως, ἡ ὁποία, ὡς πιστεύεται, προσπαθεῖ νὰ κερδίσῃ παντὶ τρόπῳ φίλους εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν, ἀπέκλινεν ὑπὲρ τῆς ἀπόψεως τοῦ ἄλλου ἱεράρχου Γερουσιαστοῦ, τοῦ σεβ. Χόσσα, Ἐπισκόπου τῶν Οὐνιτῶν, καὶ ὁ νόμος ἐψηφίσθη.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου δημοσιεύονται τὰ ἐξῆς περιοδικά. «Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγγελιαφόρος» δεκαεξαεπίδον ἑβδομαδιαῖον περιοδικόν, «Πνευματικὸς Πολιτισμὸς» τριμηνιαῖον θεολογικὸν περιοδικὸν ἐκ 16 τυπογραφικῶν φύλλων, «Ἐκκλησιαστικὸν Ἀρχεῖον» ὅμοιον περιοδικὸν ἐξ ἑξ περιήπου τυπογραφικῶν φύλλων, ἐν ᾧ δημοσιεύονται ἀρχαῖα κείμενα, καὶ παιδικὸν περιοδικὸν «Βιβλιάρια διὰ παιδία» θρησκευτικῶν περιεχομένου, ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ἐξ 1 1)2 τυπ. φύλλου. Σημειωτέον ὅτι πάντα ταῦτα τὰ περιοδικὰ δίδονται ὡς παραρτήματα δωρεὰν εἰς τοὺς συνδρομητῆς τοῦ «Ἐκκλησιαστικοῦ Ἀγγελιαφόρου» οὔτινος ἢ συνδρομῆ εἶναι μόνον 100 λέβια. Ἡ Βουλγαρικὴ Ἱερὰ Σύνοδος συνεισφέρει γενναίως εἰς τὰς ἐκδόσεις ταύτας ἀνερχομένης ἐτησίως εἰς 100 περίπου τυπογραφικὰ φύλλα.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας εἰδοποίησεν ἐπισημῶς τὸν Μακαρ. Ἀρχιεπίσκοπον τῆς ἐν Πολωνίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κ. Διονύσιον ὅτι ἀπεφασίσθη

ἡ ἐφεξῆς καταβολὴ τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου τῆς Ἐκκλησίας ταύτης ἀπὸ τῆς 1 Ἀπριλίου ἐν ἔτους διὰ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐπιτρόπων, ὁρίζεται δὲ λεπτομερῶς ὁ μισθὸς τῶν καθ' ἕκαστα ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν, ὧν ὁ μὲν προϊστάμενος λαμβάνει 3]4, ὁ δεύτερος ἱερεὺς 2]4, ὁ διάκονος 1 1]2, καὶ ὁ ψάλτης 1]4. Αἱ ἐνορίαι διαιροῦνται εἰς 4 κατηγορίας (ἀναλόγως τῶν εἰσοδημάτων των). Τὰ ἀνωτέρω κλάσματα ὠρίσθησαν λογιζομένου τοῦ ὅλου τῶν εἰσοδημάτων τῆς ἐνορίας εἰς 4]4.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΣΕΧΟΣΛΟΒΑΚΙΑΣ

Ἐκ συλλογῆς ἐγγράφων περὶ τῆς ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐναγῆτος ἐκδοθέντων εἰς τόμον παραλαμβάνομεν τὰς ἀκολουθούς ἱστορικὰς περὶ τῆς ἐν Τσεχίᾳ ὀρθοδοξίας πληροφορίας, ὡς καὶ περὶ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν τῇ ἐν λόγῳ πολιτείᾳ ἀπὸ ἐπόψεως δικαίου. Τὰ δίκαια τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ἐν Τσεχοσλοβακίᾳ ἀνεγνωρίσθησαν καὶ ἐκυρώθησαν ἤδη ἀπὸ τοῦ Λεοπόλδου Α' τῷ 1690, 1694 καὶ 1710 ἐν τῷ τότε οὐγγρικῷ βασιλείῳ. Τῷ 1848 ἡ αὐστρουγγρικὴ Κυβέρνησις ἀνεγνώρισεν ἰσότητά δικαιωμάτων πασῶν τῶν ἐν τῷ κράτει χριστιανικῶν ὁμολογιῶν καὶ συνεκύρωσε καὶ τὰ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ταῦτα ἀνεγνώρισε καὶ ἐπεκύρωσε καὶ ἡ Τσεχοσλοβακικὴ δημοκρατία τῷ 1918, ἐξήρτησεν ὅμως αὐτὰ ἐξ ἄλλων νομικῶν καταστάσεων, καί, ἀκριβέστερον, ἐκ τοῦ καταρτισμοῦ τοῦ καταστατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ σύνταξις τοῦ ὁποίου ἐβράδυνε. Τὸ σχέδιον τοῦ καταστατικοῦ προώριζε κανονικὴν ἐξάρτησιν ἐκ τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ὁρθοδόξου Σερβικῆς Ἐκκλησίας. Μόλις τῷ 1927 ἡ Τσεχοσλοβακικὴ Κυβέρνησις προῆλθεν εἰς συμφωνίαν μετὰ τοῦ ἀπεσταλμένου τῆς σερβικῆς συνόδου. Διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας ὁ προϋπολογισμὸς τοῦ Κράτους ὥριζε μόνον 700.000 τσεχικῶν κορωνῶν, ἐξ ὧν αἱ μὲν 400.000 ἦσαν προωρισμένοι διὰ τὰς ἐνορίας τῆς Τσεχίας καὶ τῆς Μοραβίας, αἱ δὲ 300.000 διὰ τὴν καρπάθειον Ρωσίαν. Ἐνῶ διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς μὲν ρωμαϊκατολικῆς Ἐκκλησίας ἀνεγράφησαν ἐν τῷ προϋπολογισμῷ 69 ἑκατομ. κορωνῶν, τῆς δὲ εὐαγγελικῆς ὑπὲρ τὰ 10 ἑκατομ. καὶ δι' αὐτὴν δὲ τὴν Ἰουδαϊκὴν κοινότητα 730.000. Καὶ ταῦτα, ἐνῶ ἡ τε κατολικὴ καὶ αἱ λοιπαὶ ἐκκλησῖαι ἔχουσι καὶ προσοδοφόρα κτήματα, ὧν παντάπασιν στερεῖται ἡ ὀρθοδ. Ἐκκλησία. Ἐκ τῶν αὐτῶν ἐγγράφων προκύπτει ὅτι αἱ ὀρθοδόξοι ἐνορίαι διεξάγουσι ζωηροτάτους ἀγῶνας ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς εἰς τὰ μητῶρα τοῦ κράτους ἐγγραφῆς τῶν νεογεννητῶν τῶν ὀρθοδόξων ὡς ὀρθοδόξων, διότι οἱ γραμματεῖς διαρκῶς ἀναγράφουσιν αὐτὰ ὡς «γραικο-κατολικούς»,

παρά τὰ προσαγόμενα ὑπὸ τῶν γονέων των πιστοποιητικά, περὶ τῆς εἰς ἡν ἀνήκουν θρησκείας. Τοῦτο ἀποδίδεται εἰς τὰ ἐχθρικά αἰσθήματα τῶν ὑπαλλήλων πρὸς τὸ ὀρθόδοξον δόγμα. Ἐνε ἀξία παρατηρήσεως ἡ λεπτομέρεια, ὅτι ἡ καὶ ἐκεῖ δρωῶσα οὐνία διὰ τοῦ φανατισμοῦ αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀποκρουστικῶν μέτρων ὠθεῖ πολλοὺς πληθυσμοὺς πρὸς τὴν ὀρθοδοξίαν. Ἡ ὀρθοδοξία ἐνταῦθα διαδίδεται καὶ συγκρατεῖται ἰδίως κατὰ τὸ πρὸς τὰ πολωνικά σύνορα μέρος τῆς χώρας, διότι, χάρις εἰς τὸ γεωγραφικῶς δυσπρόσιτον, ἀνοθευτότεροι διατηροῦνται αἱ θρησκευτικαὶ παραδόσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΦΙΛΑΝΔΙΑΣ

Ἡ κυβέρνησις τῆς Φιλανδίας ἐπέτρψε τὴν ἴδρυσιν ρωσικῶν ὀρθοδόξων κοινότητων ἐν τῇ ἐν τῷ κράτει ἀνεγνωρισμένη ὀρθοδόξῳ φιλλανδικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὑπαγομένων κοινοικῶς εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ ἐν Παρισίοις διατρίβοντος μητροπολίτου Ἐδλογίου. Δὲν ἐγνωσθησαν ἀκόμη οἱ λόγοι, διὰ τοὺς ὁποίους ἐγένετο τοῦτο.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Οἱ ἐν Βουδαπέστη διαμαρτυρούμενοι, ἀνερχόμενοι εἰς 200,000 καὶ πλέον, προτείνουν τὴν ἀνέγερσιν μνημείων τοῦ Λουθήρου καὶ τοῦ Καλβίνου. Ἡ κεντρικὴ ὁμως ἐπιτροπὴ τῆς κατολικῆς ἐν Βουδαπέστη Ἐκκλησίας ἐπιτίθεται κατὰ τῆς προτάσεως ταύτης, ἰσχυριζαμένη ὅτι ἡ ἀνέγερσις τῶν μνημείων τούτων θὰ ταράξῃ τὴν μεταξὺ τῶν διαφόρων δογμάτων ἐν τῇ πόλει εἰρήνην.

ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ

Ἡγγέλθη πρὸ πινος ἐκ Τουρκίας ὅτι καταργηθέντος τοῦ ἄρθρου τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος δι' οὗ ἡ μουσουλμανικὴ θρησκεία ἐχαρακτηρίζετο ὡς ἡ θρησκεία τοῦ Κράτους, ἐκηρύχθη ὁ χωρισμὸς τῆς θρησκείας ἀπὸ τοῦ κράτους. Πλείονες λεπτομέρειαι περὶ τούτου δὲν ὑπάρχουσιν, ἔνεκα δὲ τούτου δὲν εἶνε δυνατὴ οἰαδήποτε κρίσις περὶ τῶν ἐνδεχομένων συνεπειῶν διὰ τὰς ἐν τῷ τουρκικῷ κράτει ἐτεροθρήσκους μειονότητες.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Παναγιώτου Ι. Μπρατσιώτου Καθηγητοῦ τῆς Βιβλικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν, Αἱ Ὁδαὶ τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ Ψαλτηρίου Εἰσαγωγή καὶ Ἑρμηνεία μετὰ παραφράσεως. Ἀθῆναι 1928. Αἱ Ὁδαὶ αὐτὰ ἐρμηνεύονται ὑπὸ τοῦ συγγραφέως ἐπὶ τῇ βάσει τῆς μεταφράσεως τῶν Ο', ἀλλὰ καὶ ἐν ἀντιβολῇ πρὸς τὸ ἐβραϊκὸν κείμενον, ὡς καὶ πρὸς ἄλλας παλαιὰς μεταφράσεις. Μετ' Εἰσαγωγῆν «περὶ τῶν Ὁδῶν τῶν ἀναβαθμῶν» ἀκολουθεῖ ἡ ἐρμηνεία αὐτῶν, ἐπιμελελημένη, ἀκριβολόγος καὶ σαφής, προὐδὸν πολλῆς καὶ εὐσυνειδήτου ἐπιστημονικῆς μελέτης· ἡ ἐρμηνεία ὁλοκληροῦται εἰς τὴν ἐν τῷ τέλει παράφρασιν, ἐξ ἧς ἀρτιούται τὸ ὅλον νόημα τοῦ συστήματος τῶν ἐν λόγῳ σπουδαίων Ὁδῶν.

— *Δημ. Γ. Βασιλοπούλου.* Ὁ Κιθαροθραύστης, ἦτοι

βιβλίον δι' οὗ ἀναιρεῖται ὅτι σατανικὸν καὶ ψυχοφθόρον θεωρεῖται ἐν τῷ χριστιανικῷ συγγράμματι τῷ ἀκούοντι ἡ «Κιθάρα τοῦ Θεοῦ». Ἐν Ἀθῆναις 1927, τιμ. δραχ. 15

— Ἡ ἀληθὴς θρησκεία καὶ ἡ ἀληθὴς ἐπιστήμη εἶναι ἐν ἀπολύτῳ ἁρμονίᾳ. Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1927.

— Τὸ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Πατριαρχικὸν Ἱεροδιδασκαλεῖον. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ 1928.

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ

Τοῦ Μητροπολίτου Σύρον εἰς τὰ φιλανθρωπικὰ Ἱδρύματα Σύρον ἐπὶ ταῖς ἐορταῖς τοῦ Πάσχα.

1) Ὑπερ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου	1300.—
2) > > Ἀσύλου Φρενοβλαβῶν	500.—
3) > > Γηροκομείου	500.—
4) > > Συλλόγου Ὑγιεινῆς	250.—
5) > > Ὁρφανοτροφείου Ἀρρῆνων	200.—
6) > τῆς Σχολῆς Ἀπόρων Παιδῶν	200.—
7) > > Περιθάλψεως τοῦ Παιδῶς	200.—
8) > τῶν Φυλακισμένων	200.—

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΤΥΦΛΩΝ

Ἐκ δίσκων τῶν Ἱ Ναῶν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Ζωοδόχου Πηγῆς Ἀθηνῶν δραχμῆς 1.441.— Ἀγίας Βαρβάρας Παλουκίων 75.— Ἀγίου Ἀρτεμίου Γούβας 135.— Ἀγίας Μαρίνης 175.— Ἀγίου Νικολάου Φιλοπάππου 213.— Ἀγίου Ἰωάννου Γαργαρέττας 332.— Ἀγίου Στυλιανοῦ Ἄρσος 100.— Ἀγίου Παύλου 1,092.50.— Ἀγίας Ζώνης 615.— Ἀγίου Ἀθανασίου Θεσείου 875.— Ἀγίου Ἀναργύρων Ψυχρῆ 300.— Ἀσσιμάτων Θεσείου 875.— Χρισσοκαστριωτίσσης 360.— Ἀγίου Σπυρίδωνος Σταδίου 250.— Ταξιαρχῶν Πολυγώνου 350.— Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἄρσος 562.— Ἀγίας Αἰκατερίνης Πετραλώνων 109.— Χριστοζοπίδι 120.— Μεταμορφώσεως Κηφισσίας 450.— Ἀγίου Παντελεήμονος Δραπετσῶνος 192.— Μεταμορφώσεως Μοσχάτου 75.— Ἀγίου Νικολάου Ἀμαρουσίου 300.— Ἀγίας Φωτεινῆς 475.— Κοιμήσεως Θεοτόκου Κορωπὸς 350.— Ἀγίου Χαράλαμπος Πολυγώνου 123.— Ἀγίας Παρασκευῆς Μεγάρων 209.— Ἀγίου Δημητρίου Μεγάρων 50.— Μεταμορφώσεως Πειραιῶς 400.— Ἀγίου Ἰωάννου Θεολόγου Σελολίου 34,950.— Μεταμορφώσεως Βυλλίων 50.— Ἀγίου Δημητρίου Ἀμπελοκήπων 125.— Ἀγίας Αἰκατερίνης Πλάζας 600.— Ἀγίας Βαρβάρας Παλ. Φαλήρου 280.— Μητροπόλεως 2040.— Κοιμ. Θεοτόκου Ἀμαρουσίου 385.— Ἀγίου Γεωργίου Κυψέλης 440.— Μεταμορφώσεως Καλλιθέας 315.— Ἐθαγγελιστοῦ Λουζᾶ Πατησίων 300.— Εἰσοδίων Ἀμπελακίων Σαλαμίνος 85.— Νέας Ἐρυθραίας 124.— Γενεσίου Θεοτ. Κηφισσίας 112.— Ἀγίου Δημητρίου Νέου Φαλήρου 780.— Κοιμ. Θεοτόκου Κολοκυνθῶς 146.50.— Ζωοδ. Πηγῆς Χατζηκριακείου 150.— Ἀγίου Ἀναργύρων Νέας Ἰωνίας 216.— Ἀγίου Στεφάνου Σαφραμπόλεως 80.— Ἀγίου Γεωργίου Ἐλευθεροπόλεως 60.— Κοιμ. Θεοτόκου Ἰντεπόλεως 35.— Προφήτου Δαυὶδ 105.— Ἀγίου Μηνᾶ Σαλαμίνος 200.— Ἀγίου Γεωργίου Κανύτση 1159.— Ἀγίου Ἀντωνίου Πατησίων 129.— Ἀγίου Νικολάου Καισαριανῆς 317.20.— Ναοὶ Αἰγίνης 268.— Ἀγίου Μελετίου 344.20.— Ἀγίου Γεωργίου Κοκκινιάς 60.— Ἀγίας Γλυκερίας Γαλατσίου 84.— Ἀγίου Νικολάου Ραγκαβᾶ 50.— Ἀγίου Νικολάου Χαλανδρίου 300.— Κοιμ. Θεοτόκου Μεγάρων 184.— Ἀγίου Δημητρίου Ξυλοκερατ. Πειραιῶς 285.— Ἀναλήψεως Κορωπὶ 75.— Ἀγίου Δημητρίου Λομιπαρδίου 111.— Ἀγίου Δημητρίου Κηφισσίας 200.— Ἀγίου Πολυμάργου Βοτανικοῦ 110.— Ἀγίου Ἀποστόλου Στάλας Ὁρωποῦ 82.— Ἀγίου Δημητρίου Κερατέας 117.— Ἀγίου Νικολάου Πειραιῶς 836.— Ἀγίου Γεωργίου Ἐλευσίνος 316.— Ἀγίου Παντελεήμονος Ἀζυριῶν 800.— Ἀγίου Θεοδώρου 125.— Ἀγίου Κωνσταντίνου Καμάρτζας 50.— Ἀγίου Κωνσταντίνου Πειραιῶς 850.— Ἀγίου Βασιλείου Πειραιῶς 780.— Ζωοδόχου Πηγῆς Λιόπεσι 110.— Ναὸς Κριεκουκίου 100.— Τριῶν Ἱεραρχῶν Πετραλώνων 480.— Χρισσοκαστριωτίσσης 1800.— Ἀγίου Νικολάου Πευκακίων 300.— Ἀγίου Κωνσταντίνου Μάνδρας 300.— Ἀγίου Κωνσταντίνου Παιλαῶς 304.— Ἀγίου Δημητρίου Σαλαμίνος 100.— Ἀγίου Σπυρίδωνος Πειραιῶς 2039.— Προφ. Ἡλίου Πειραιῶς 286.

Ἐν ὄλῳ δραχμῆς 31.536.60.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΣΥΛΟΝ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ
ΑΠΟΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΧΡΗΣΕΩΣ 1927

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ-ΕΞΟΔΑ

A) Έγκαταστάσεις			
ΈΥπόλοιπον παρελθ. χρήσεως	35.545.45		
Προσθήκαι και κατασκευή παράγκας εν Βουλιαγμένη	2.177. —	37.722.45	
Μείον τ' άποσβεννύμ. 10 ο ο		<u>3.554.45</u>	34.168. —
B) Έπιπλα και σκεύη			
ΈΥπόλοιπον εκ παρελθ. χρήσεως	11.001.55		
Προσθήκαι χρήσεως 1927	635. —	11.636.55	
Μείον τ' άποσβεννύμ. 10 ο ο		<u>1.163.60</u>	10.472.95
Γ) Μηχαναι και άργαλειά			
Μηχαναι και άργαλειά εν τῷ έργαστηρίῳ	17.931.25		
Μείον τ' άποσβεννύμ. 10 ο ο	1.978.10	15.953.15	
Δ) Προϊόντα έτοιμα προς πώλησιν			
Ός η άπογραφή την 31)12)27	5.973.50		
Ε) Άποθήκη ύλικών			
Ός η άπογραφή ύλικών προς κατεργασίαν	5.699. —	11.671.50	27.624.65
ΣΤ) Έμιατισμός ύπόδησις			
ΈΥπόλοιπον εκ παρελθ. χρήσεως	2.293.75		
Δι' ύπόδησιν, έμιατισμόν χρήσ. 1927 (πέδιλα)	4.899.10	7.192.85	
Μείον τ' άποσβεννύμ. 10 ο ο		<u>377.15</u>	6.815.70
Ζ) Γενικά Έξοδα			
Δια τήν διατροφήν τών κορασιδών χρήσ. 1927	78.354.95		
Μισθοί προσωπικού Άσύλου χρήσ. 1927	18.700. —		
Δι' επικέντησιν πετσετών, φωτισμόν, θέρμανσιν, ύδου- πορικά, μεταφορικά κ. λ. π. έξοδα	17.471.20		114.526.15
Η) Χρεώγραφα			
Τίτλοι Β άναγκαστικού 1926		45.848.75	
Θ) Ταμείον			
ύπόλοιπον Ταμείου 31)12)27		<u>7.258.85</u>	<u>53.107.60</u>
			<u>246.715.05</u>

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ-ΕΣΟΔΑ

Είσοφοι :

ΈΥπόλοιπον εκ παρελθ. χρήσεως		164.894.45	
1) Τόκοι εκ καταθέσεων	2.534.50		
2) Δωρεά φιλανθρωπού Σωματείου (ΈΗ Άγάπη)	20.000. —		
3) Έπιχορήγησις Δήμου Άθηναίων	5.000. —		
4) Έπιχορήγησις Μακαριωτάτου Άρχιεπισκόπου Άθηνών, δωρεά κ. Σ. Δαμόγλου εισφοραι λοιπών φιλανθρω- πων και εισπράξεις εξ έορτών κλπ.	54.286.10	81.820.60	246.715.05

Έν Άθήναις τῇ 15)3)1928

Ό επί τοῦ Λογιστικού Άρχ]πῆς
Έμμαν. Κυριακίδης

Ό Πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου
† Ο ΑΘΗΝΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Ό Ταμίας
Μιχ. Νικασιός

ΔΗΜΟΠΡΑΞΙΑΙ

Τό Έγουμενοσυμβούλιον τῆς Έερῆς Μονῆς Βυτομῆ
δηλοποιεῖ ότι : συνεπέει τῆς ύπ' άριθ. 1208 και 1750 έ.
έ., διαταγών τοῦ Γενικοῦ Έκκλησιαστικοῦ Ταμείου εκτί-
θεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ενεργηθησομένην εν
Τρικάλοις και Καλαμπάκα και εἰς τὸν συνήθη τῶν δημο-
πρασιῶν τόπον τῆν 22, 29 Άπριλίου και 6ην Μαΐου 1928,
ήμεραν Κυριακὴν και ὥραν 10-12 π. μ α) ἡ διετής ένοι-

κίαισις τοῦ θερινοῦ λειβαδίου «Χήρα» τῆς ἄνω Ι. Μονῆς
και β) ἡ ένοικίαισις τοῦ δικαιώματος ελλογῆς 5000 ζυγίων
καυσοξύλων ξηρῶν εκ τοῦ δάσους Βυτομῆ τῆς εἰρημένης
Ι Μονῆς, ύπό τὸς ὄρους και ύποχρεώσεις τῶν ταῦταρί-
θμων διακηρύξεων κατατεθειμένων εἰς τὰ Συμβολαιογρα-
φεία Τρικάλων και Καλαμπάκας τῶν κ. κ. Μιχαήλ Ντο-
λοπούλου και Άν. Σταθάκη. Έν τῇ Έερῆ Μονῇ Βυτομῆ
τῇ 4η Άπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Προδρόμου Σερρών διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ἐν Σερραῖς τὴν 20 Μαΐου ἡμέραν Κυριακήν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Σερρών ἢ ἐκποίησις τοῦ οἰκοπέδου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου μετὰ τῶν ἐν αὐτῷ κτιρίων τῶν κειμένων εἰς θέσιν Δίβρι, ἔξωθεν τῆς πόλεως Σερρών συμφώνως τοῖς ὅροις, ὧν δύναται τις νὰ λάβῃ γνῶσιν ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Μητρ. πόλεως Σερρών. Ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζεται ἑπτακοσίας χιλιάδες δραχμαὶ 700000 — ἢ δὲ καταβλητέα ἐγγυήσις ὀρίζεται εἰς δραχ. πενήτην χιλιάδες — 50000.— Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Προδρόμου τῇ 11ῃ Ἀπριλίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Σίφνῳ Ἱερᾶς Μονῆς Βρύσεως, προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἐνὸς οἰκοπέδου ἐκτάσεως (400) τετραγωνικῶν μέτρων ἐν τῷ ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς Κοινοτήτος Ἀπολλωνίας κείμενον κτήμα τῆς Μονῆς Μαρύσα ἢ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Σίφνῳ καὶ ἐν τῇ Κοινοτήτι Ἀπολλωνίας ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29ην Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακήν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἐιρηνοδίκου Σίφνου κ. Ἀλεξάνδρου Μαιωλοπούλου ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὅρων ἐν τῷ γραφείῳ τῆς Μονῆς. Ἐν τῇ ἐν Σίφνῳ Ἱερᾷ Μονῇ τῆς Βρύσεως τῇ 14 Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Κανάλων διακηρύττει ὅτι ἀκυρωθέντων τῶν πρακτικῶν τῆς γενομένης πλειοδοτικῆς δημοπρασίας περὶ ἐκποίησεως τῶν ἐν Καρῶ δύο ὑδ. οὐλῶν τῆς Μονῆς, θέλει ἐπαναληφθῆ αὐτὴ καὶ αὐτὴ εἰς δύο συνεχεῖς Κυριακὰς ἡτοὶ τὴν 29ην Ἀπριλίου καὶ 6ην Μαΐου ἔ. ἔ. καὶ ὥραν 2αν 4ην μ. μ. ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν Καρυᾶς, καὶ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Ἐλασσάνος κ. Περικλέους Γαργάκη ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ του, καὶ τούτων κωλυμένων ἐνώπιον τοῦ κ. Προέδρου Καρυᾶς. τοῦ Ἐφημερίου, καὶ τοῦ κ. Ἀστυνομικοῦ Σταθμάρχου Καρυᾶς, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς τροποποιηθείσης ἀρχικῆς ἡμῶν διακηρύξεως. Ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Κανάλων τῇ 8ῃ Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν, 300 ζύγια καυσόξυλα ἔξ ἐλαίων, συμφώνως μὲ τούς ὅρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἢς ἀντίγραφα κατατεθῆσονται εἰς τε τὸ Γραφεῖον τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας, τῆς Κοινοτήτος Δίμνης, καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορά ὀρίζεται ἐκτὸς τῶν ἐξῶδων, εἰς δραχμ. 10 κατὰ ζύγιον τῶν 100 ὑκάδων. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Δίμνῃ, ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Δίμνης Μιχ. Δ. Δάρα, ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου, τὴν 6ην Μαΐου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακήν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως ταύτης, ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου, ἢ μείζονος προσφοράς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης, θὰ ἐπαναλαμβάνεται αὐτὴ καθ' ἑκάστη νῆφες τῆς Κυριακῆς, ἐπὶ τῇ βάσει νέας διακηρύξεως, τοιχολληθησομένης, ἐν Δίμνῃ πρὸ τριῶν ἡμερῶν. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 4 Ἀπριλίου 1928

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐπάνου Χρέπας διακηρύττει ὅτι συνελεῖται τῆς ὑπ' ἀριθ. 8289 ἔ. ἔ. διαταγῆς τοῦ Γεν. Ἐκκλ. Ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ὁ ἐν τῇ θέσει Γεφυρῆ ὄριον Πιάνης ὑδρομύλων αὐτῆς μετὰ δύο λίθων καὶ μιάς ὑδροτριβῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Τριπόλει τὴν 13 Μαΐου ἡμέραν Κυριακήν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰωάννου Χ. Παλαμίδου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου συμφώνως πρὸς τούς ὅρους τῆς ἀρχικῆς διακηρύξεως ἡμῶν, ἢς ἀντίγραφα εὐρίσκονται παρὰ τῷ Γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῷ ἄνω Συμβολαιογραφείῳ. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἐπάνου Χρέπας τῇ 10 Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐλώνης προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται 1) εἰς ἐπαναληπτικήν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὰ ἐν τῷ τέως Δήμῳ Γερονθῶν καὶ εἰς τὰς κτηματικὰς περιφερείας τῶν χωρίων Γεράκι, Βρονταμά, Καρίτσα καὶ Ἀλεποχώριον κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐλώνης συμφώνως μὲ τούς ὅρους τῆς ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου 1927 συγγραφῆς ὑποχρεώσεων καὶ 2) εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν ἐκποίησεως 1170 ὀκάδων ἐλαίου. Ὡς πρώτη προσφορά ὀρίζονται διὰ μὲν τὴν ἐνοικίαν τῶν ἀνωτέρω ἐν τῷ τέως Δήμῳ Γερονθῶν κτημάτων δραχ. 49 χιλιάδες ἐτησίως, διὰ δὲ τὴν ἐκποίησιν τοῦ ἐλαίου δραχ. 29 κατ' ὄκταν, ἢ δὲ ἐνοικίας τῶν ἀνωτέρω κτημάτων ἀρχεται ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1928. Οἱ βουλόμενοι νὰ συναγωνισθῶσιν ὀφείλουσιν οἱ μὲν τῆς ἐνοικιάσεως τῶν ἀνωτέρω κτημάτων νὰ συμμορφωθῶσιν ἐπακριβῶς μὲ τούς ὅρους τῆς ἀνωτέρω συγγραφῆς περὶ παραγωγῆς χρηματικῆς ἐγγυήσεως, κτηματεγγυήσεως καὶ καὶ ἀξιοχρεοῦ ἐγγυητοῦ, οἱ δὲ τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἐλαίου νὰ καταβάλωσιν εἰς τὸν κατὰ τὴν δημοπρασίαν ἀντιπρόσωπον τῆς Μονῆς λόγῳ ἐγγυήσεως τὸ 1)10 τοιλάχιστον τῆς ἀξίας τοῦ ἐκπονηθησομένου ἐλαίου καὶ νὰ παραστήσωσι καὶ ἀξιοχρεοῦ ἐγγυητὴν διὰ τὴν παραλαβὴν τοῦ ἐλαίου καὶ τὴν ἀποπλήρωσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Γερονθῶν Ἰωάν. Γ. Μοιροπούλου ἐπὶ τρεῖς κατὰ συνέχειαν Κυριακὰς, ἡτοὶ κατὰ τὴν 20ην καὶ 27ην Μαΐου ἔ. ἔ. [1928] καὶ 3ην Ἰουνίου ἰδίου ἐτους 1928 ἀνευ ἄλλης νέας προκηρύξεως, ὅποτε οἱ βουλόμενοι ὀφείλουσιν νὰ προσέλθωσι κατὰ τὰς ἀνωτέρω τρεῖς Κυριακὰς καὶ συναγωνισθῶσι, καθόσον πέραν τούτων ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θέλει ἐπαναληφθῆ ἡ δημοπρασία ἔστω καὶ διὰ νέας μείζονος προσφορᾶς καὶ ἢν δημοπρασίαν τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον καθ' ὅ ἔχει δικαίωμα θὰ κηρύξῃ τελεωτικὰς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Ἐλώνης τῇ 5ῃ Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Τσιουμάς προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικήν δημοπρασίαν πρὸς ἐκποίησιν τὰ κάτωθι ἤδη 1ον) πενήτην χιλιάδα (ἀρ. 50) ἐρίοι 2ον) εἴκοσι (ἀρ. 20) ἄμνοι 3ον) ἔξ (ἀρ. 6) τράγοι 4ον) τριάκοντα αἰγες 5ον) δέκα πέντε (ἀρ. 15) πρόβατα 6ον) δύο (ἀρ. 2) μύσχος καὶ 7ον) ταύρους 7ον) ἐν (ἀρ. 1) ἵππων μικρὸν καὶ 8ον) τεσσαράκοντα (ἀρ. 40) ὀκάδας ἐρίων συμφώνως τοῖς ὅροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 12 διακηρύξεως τῆς Μονῆς εὐθιχομένης ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ Κοινοτικῷ καταστήματι Τυρνάβου, ὧν οἱ βουλόμενοι δύναται νὰ λάβωσι γνῶσιν. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθῆσεται ἐν Τυρνάβῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 28ην Ἀπριλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Τυρνάβου καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς. Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Τσιουμάς τῇ 4ῃ Ἀπριλίου 1928.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Βαγλαᾶμ δηλοποιεῖ ὅτι ματαιωθέντος μειοδοτικοῦ διαγωνισμοῦ δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν πρὸς κατασκευὴν ξενώνας ἐν τῇ Μονῇ Βαγλαᾶμ τῶν Μετεώρων, ἐπαναληφθῆσεται καὶ καὶ αὐτὴς ὁ διαγωνισμὸς οὗτος ἐπίσης δι' ἐνοφραγίστων προσφορῶν συμφώνως τῷ ἐγκειμένῳ σχεδιαγραμμάτι καὶ λοιποῖς σχετικοῖς τῆς μελέτης τοῦ μηχανικοῦ κ. Γ. Φοσκόλου καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 135 τοῦ 1927 διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς ῥηθείσης Μονῆς, ἅτινα ἐγγράφα εἰσι κατατεθειμένα παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Καλαμπάκας κ. Χαρίλ. Βουργαροπούλου. Τὸ ἔργον προὔπελοι εἰς δραχ. 210 000, ἀι δὲ ἐνοφραγίστοι προσφοραὶ ἐγγειροσθῆσονται διὰ τοῦ συμβολαιογράφου εἰς Ἐπιτροπήν ἀποτελουμένην ἐκ τοῦ ἐρημένου συμβολαιογράφου, τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἀντιπροσώπου Χρ. Μπέντα ἱερέως καὶ τοῦ Ἡγουμενοῦ τῆς εἰρημένης Μονῆς ἀπὸ 20 Ἀπριλίου μέρους 6ης Μαΐου 1928, ἢ δὲ ἀποφραγίστως καὶ ἐξελεγξίς αὐτῶν γενήσεται τῇ 4ῃ μ. μ. ὥρα τῆς 6ης Μαΐου ἔ. ἔ. ὑπὸ τῆς ῥηθείσης Ἐπιτροπῆς ἐν τῷ ἐν Καλαμπάκῃ Συμβολαιογραφείῳ Χαρ. Βουργαροπούλου. Ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ Βαγλαᾶμ τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1928.

Ἵτυποις «Φοίνικος» ὁδὸς Σταδίου 44. Ἀθήνα